

Từ Ân 3 tháng 10 1

Kalama tri ân bạn hongha7711 & 77july2015 ghi chép.

04/10/2020 - 10:49 - caoxuankien - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

Ghi âm Pháp thoại

Sáng Thứ Bảy 03 tháng 10 năm 2020 Chùa Từ Ân

Xin tri ân cô Quyên Lê phát live video trên FB.

09/10/2020 - 07:35 - hongha7711 - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

Buổi sáng hôm nay tôi đặc biệt muốn gửi đến các vị Phật tử ở đây cũng như những Phật tử sau này nghe lại cái băng giảng sáng nay một cái đề tài mà tôi cho rất là cần thiết. Tôi hy vọng rằng các vị nghe cho hết. Buổi đầu các vị nhớ dùm tôi một chuyện, mình ghé vào trong một nhà hàng hay là dừng chân bên một gánh hàng rong bên đường thì chuyện đầu tiên là mình bỏ hết những ấn tượng, kinh nghiệm, ký ức, những hồi tưởng của mình về những nơi chốn mình từng ăn, uống. Chuyện đầu tiên là mình cứ ngó trong tiệm hoặc gánh đó có bán những gì và mình chuyên tâm. Người chuyên tâm thì nhẹ nhàng, thanh thản, lúc đó cái đầu mình nó nhẹ hơn. Còn đằng này mình ngồi xuống mình nhìn thấy cái nồi chè này không giống cái nồi chè của má mình, nhìn cái nồi cháo thấy cái nồi cháo này không giống nồi cháo của bà ngoại mình, nhìn gánh xôi này không giống xôi mình đã ăn ở... thì khó lắm, rất là khó. Cứ thanh thản, thấy trước mắt biết là mình đang đói bụng thì cứ ngồi xuống kê đúng cái phần mình ăn thì ăn với tâm trạng như vậy thì tôi nghĩ rằng ăn ở nhà hàng nào, gánh hàng rong nào quý vị cũng có thể ăn thoải mái. Chuyện nghe Pháp hình như cũng như vậy. Khi các vị đến, lần đầu tiên các vị gặp chúng tôi, chúng ta lần đầu tiên gặp nhau, chuyện căn bản nhất là hãy tạm quên hết những chuyện mình đã nghe, đã nghĩ, đã hình dung, đã tưởng tượng, đã liên tưởng. Cứ ngồi yên, coi ông nói cái gì. Chỉ đơn giản vậy thì nó sẽ nhẹ nhàng hơn là một sự so sánh.

Dân số thế giới cho đến hôm nay là trên bảy tỉ người và trong đó một cách thống kê nhẹ nhàng nhất, là hơn phân nửa ủa bảy tỉ người đó là có thu nhập. Trong đó mình biết đạo Chúa là trên một tỉ, đạo Hồi là trên một tỉ, đạo Hindu là cũng phải một tỉ, đạo Phật thì hơn nửa tỉ, còn lại là những tôn giáo nhỏ hơn, hoặc là những tổ chức tâm linh mà nó không gọi là tôn giáo mà là những đường hướng tinh thần thôi. Nhưng mà gom gọn trong bảy tỉ người là gồm có bốn đối tượng sau đây. Đó là chuyện sáng nay tôi muốn bà con đặc biệt lưu ý, sáng nay tôi muốn bà con nghe cái đó. Tức là trong bảy tỉ người đó, tâm linh tinh thần chỉ nằm gọn trong bốn nhóm thôi.

Nhóm một, là đến với tôn giáo để giải quyết những nỗi khổ niềm đau. Tôi bệnh nhiều quá tôi cũng đến với Chùa với Chúa. Gia đạo tôi bất hòa tôi cũng đến với Chùa với Chúa. Tuổi già cô đơn, không chồng, không con cái, quạnh quẽ quá tôi cũng tìm đến với Chùa với Chúa. Làm ăn thất bại, thất tình cũng đến Chùa đến Chúa. Tôi tìm đến, qua tiếng chuông mõ của Chùa, qua sự gặp gỡ với các Cha, các Sư tôi tìm thấy một sự chia sẻ, sự cảm thông cho cái nỗi khổ niềm đau của tôi. Đó là nhóm một, là tìm đến tôn giáo để chạy trốn cái khổ. Cái nhóm này hơi đông mà đặc biệt là những người đang có vấn đề về tinh thần, vật chất hay đời sống tình cảm, hoặc trong những quan hệ xã hội. Nói chung là những người đang có vấn đề thì họ đến với đạo Phật. Tôi gọi đó là nhóm một là nhóm người đến với tôn giáo, với tín ngưỡng nói chung, không riêng gì Phật giáo, Chúa và Chùa luôn. Nhóm một đến với tôn giáo để giải quyết vấn đề trực trặc, tôi gọi là trốn khổ. (5:52)

29/10/2020 - 02:00 - hongha7711 - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

Nhóm thứ hai tôi gọi là tín ngưỡng thẳng tiến. Nghe cái tên nó rất là kì nhưng mà tôi giảng chế ra cho người ta dễ nhớ. Nhóm một là nhóm trốn khổ, nhóm hai là nhóm thẳng tiến là sao? Họ đang có nhan sắc, họ đang có tí tiền, họ đang có công việc thành công trong xã hội, họ đang có một mái ấm gia đình ok, họ đang có nếp gia đạo rất là ổn định. Trong lúc vui vẻ như vậy... đầu năm, Vu Lan, giao thừa đến chùa để cầu cho những cái mình đã có nó thêm nữa và

cho nó đừng có mất đi. Tôi nói cái này các vị khó chịu nhưng tôi cũng phải nói thiệt. Xin lỗi tôi là người Nam Bộ, ở đây toàn dân Bắc kì không nghe tôi nói có hiểu không?...

Hạng thứ nhất là hạng trốn khổ, hạng thứ hai là hạng tìm vui hay tôi gọi là hạng thẳng tiến hay là hạng vun xới. Tức là họ đang có những thành tựu, họ đang có được những điều như ý, và họ đến với chùa miếu là tiện mới đi, vui mới đi. Hạng này nhiều lắm, tôi đi giảng tôi nhìn mặt biết liền. Thấy cái mặt sáng rỡ như tràn ngập gió xuân là nó đang lên rồi đó, mượn chùa, mượn chúa, mượn Quan Âm, Di Đà, Bồ Tát để mà vun xới, bồi đắp thêm cái mà họ đang có. Nói chung là họ đi tới tôn giáo để vun xới cái họ đang có và cầu cho nó đừng có mất. Đây là nhóm hai, là nhóm tìm vui. Nhóm một là nhóm trốn khổ, nhóm hai là nhóm tìm vui, còn nhóm ba là nhóm buông xuôi. Buông xuôi là giống như chiếc lá trên dòng, nước đẩy họ đến đâu là họ trôi đến đó. Họ không có măn mà lắm nhưng má kêu chờ đến chùa dùm, họ cũng chờ, mọi khi mình ngồi ngoài xe mình chờ má ra, bữa nay trời lạnh mình vô trong nghe ông thầy ổng nói cái gì, thì kệ ổng ổng nói cái nào mình nghe được mình nghe, không thì mình ngủ, tìm cái góc nào đó mình ngủ ai mà biết. Cứ như vậy năm tháng xô đẩy, đến một lúc nào đó mình trở thành cảm tình viên của chùa nào ở đây, gọi là 'fan' của chùa, thay vì người ta đi Chùa, mình đi chùa. Chỉ như vậy thôi, không có một cái định hướng. Trong cuộc đời tôi đi dạy học, thuyết pháp tôi chỉ mong là mỗi một thành phố có được vài người thuộc nhóm bốn, đối với tôi đó là một sự khích lệ lớn... Dân Đức là một giống dân có điều kiện tâm lí thuộc nhóm bốn nhiều nhất. Vì sao? Dân Đức là một trong số hiếm những dân tộc trên thế giới, bên cạnh Anh, Ấn, Do Thái. Đây là những dân tộc, do văn hóa và do tập tính, người ta thường có thói quen suy tư, trầm trở và thao thức về cái mà tôi gọi là thân phận con người. Không biết có bao giờ các vị ngồi trước mặt tôi các vị trải qua giây phút này hay chưa? Đó là hồi nhỏ lúc bé mình không biết gì hết mình ở với bố mẹ, cứ ăn, học, rồi về sống trong vòng tay chăm sóc, yêu thương, bảo bọc của cha mẹ. Giai đoạn đó tôi không ý kiến. Nhưng không biết các vị có nghĩ thế này không? Tự dừng đến một giai đoạn nào đó mình biết yêu thương người đừng, tự dừng để ý đến con Lan,

con Cúc, thằng Tí, thằng Tèo, rồi mình thương nhau, cứ cho là mọi thứ suông sẻ, mình gầy dựng mái ấm, rồi có mấy mặt con, rồi tiếp tục đi làm, đi làm để lo cho cái nhà, có cái nhà rồi đi làm, đi làm để giữ cái nhà, có gia đình rồi đi làm, đi làm để giữ gia đình. Nói chung là đi làm để giữ cái nhà, giữ gia đình, cứ như vậy suốt nhiều năm. Có một ngày con cái nó đủ điều kiện bung ra, nó làm những cánh chim bay về muôn phương, lúc đó bố mẹ chỉ còn là những ông cụ, bà lão thôi, vào ra hiu quạnh, quần quanh ở trong một cái nếp nhà nào đó, một là villa, hai là một căn hộ cho thuê. Rồi đến một lúc nào đó, con cháu nó siêng thì nó về nó thăm, không thì kéo nhau vô nhà già ở chờ lúc "đi". Các vị có dịp đi vào bệnh viện thăm người hoặc đi vào mấy nhà tang lễ, các vị có bao giờ thấy chạnh lòng cái đó không? Nói các vị đừng buồn, đa phần chúng ta là những đứa trẻ sống lâu thôi chứ không phải là người lớn. Chúng ta có già chứ chúng ta không trưởng thành. Chúng ta có tóc bạc chứ chúng ta không có chín chắn. Lúc dòng đời đang suông sẻ, đang có chút nhan sắc, tiền bạc, đang có chút quan hệ tốt trong xã hội ví dụ chức vụ, quyền lực, uy tín, tiếng tăm thì cái gì mình cũng bỏ qua hết. Có một ngày mình nghe có gì đó kì kì trên người rồi đi bác sĩ, bác sĩ báo cho biết là ung thư, thì lúc đó hồn vía nó lên mây. Các vị cần nhớ một chuyện rất là quan trọng trong đạo Phật, Đức Phật không hề tô hồng trút mực cho cho cuộc đời này, Ngài không có vẽ vờ cuộc đời này màu hồng, màu tím mà Đức Phật cũng không nói cuộc đời này màu xám, màu đen. Ngài không có nói như vậy, Đức Phật chỉ cho mình biết bản chất cuộc đời này nó là như vậy đó để cho mình chán. Ngài không muốn để cho mình sợ, dĩ nhiên Ngài không muốn cho mình mê, Ngài chỉ nói cho mình chán thôi, Ngài chỉ nói cho mình buông. Nhớ nha! Nhiều người hiểu lầm, tưởng đạo Phật là bôi tro trét trấu nói cuộc đời này là âm u, tăm tối. Đạo Phật không nói cho mình mê đời mà cũng không làm cho mình sợ hãi, kinh hoàng. Đâu có thứ tôn giáo, mình triết nào đi làm cái chuyện đó bao giờ.

14:07

Nhóm một là trốn khổ. Nhóm hai là tìm vui. Nhóm ba là buông xuôi, dòng đời chảy đến đâu đi đến đó, tôi thấy hơi nhiều nhất là trong cái thế giới hôm nay, tuổi trẻ hôm nay hầu hết là không có ý kiến về chính trị, tôn giáo, triết học. Cái nhóm này đông lắm, các vị không tin thì trưa nay các vị ra siêu thị gặp một người trẻ nói chuyện với họ các vị sẽ thấy họ dửng dưng, tỉnh bơ là thuộc về nhóm ba đó. Nhưng nhóm bốn là nhóm rất là quan trọng. Tôi nhắc lại một lần nữa, đạo Phật không hề muốn chúng ta sống trong cái cảnh bi quan, càng không nên sống lạc quan mà sống bình tĩnh. Bình tĩnh là sao? Nó là sao thấy nó như vậy. Ăn rồi cứ nói cuộc đời này nó đắng sao mà sống, ăn rồi cứ thấy ở đâu cũng tối thui, đắng nghét, chua lè sao mà sống. Còn ăn rồi cứ ngòai dệt mộng cuộc đời là bữa nào nó vỡ mộng ra là vỡ mặt luôn quý vị biết không. Đạo Phật không hề muốn quý vị sống bằng một cái tâm tưởng, cái tâm thái u ám, bi quan, mà đạo Phật càng không muốn quý vị sống như một đứa trẻ ham chơi. Mà đạo Phật chỉ đề nghị một cách sống bình tĩnh.

Tôi nói quý vị biết một chuyện, tôi năm mươi tuổi rồi, không biết quý vị thấy tôi trẻ hơn hay già hơn tuổi thật của tôi nhưng tôi năm mươi tuổi rồi. Mắc cái chứng gì từ hồi Covid bùng lên tới giờ, trong cơ thể tôi có dấu hiệu rất là kỳ. Tôi biết tôi nói ra cái này có người không tin nghĩ chắc là ổng đang giảng, ổng dựng chuyện như vậy. Nhưng tôi không có lý do gì để dựng chuyện đó. Tôi chỉ cảm nhận lạ trong cơ thể của tôi. Như ngày trước một vài lần tôi bị loét bao tử, tôi cảm thấy nó chảy nước bọt nhiều và nghe nó hơi đau đau ở bụng trước nhưng bây giờ thì không, có tuổi rồi, nghe nó nhói như có ai lấy kim chích vô trống. Tại sao tôi đem chuyện đó nói ở đây? Có lý do. Lúc đó tôi nghĩ toàn chuyện xấu không. Tôi không có vợ con, không có gia đình tôi không có gì phải lo nhưng tôi còn một vài việc, bản thảo dở dang chưa xong để in, tôi cũng có một chút việc hỗ trợ một thiền viện bên Miền Điện, chuyện đó cũng dở dang chưa có xong. Sau này tôi có một ước mơ nhỏ nhỏ là có một vài chỗ để lui tới trên nước Đức để thỉnh thoảng nói chuyện với một vài người có nhu cầu học giáo lý. Chỉ vậy thôi, tôi gọi đó là ước mơ, hoài bão. Bây giờ tôi nghe nó nhói nhói, nếu mà nó bị ung thư, tôi chưa bị ung thư lần nào tôi đâu biết cảm giác nó ra sao. Mười năm về trước tôi đến thăm vị

thượng tọa, vị ấy mất rồi, tôi thăm vị ấy được ba tháng rồi vị ấy mất, vị ấy bị...Buổi trưa ngồi dùng gạo tôi có hỏi bây giờ sư nghe cảm giác sao? Vị ấy nói là nghe nó râm râm

18:16

03/11/2020 - 12:29 - hongha7711 - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

Sau này tôi mới hiểu cảm giác đau râm râm, không có nhiều, nói cái nó hết. Mà tại sao tôi đem chuyện đó ra nói ở đây? Có lý do. Lúc đó là cái gì tôi cũng muốn buông hết. Lúc mà mình mới nghỉ thôi là mình đã muốn buông hết. Cho nên trong buổi giảng sáng nay nếu bà con hỏi tôi rằng ông thầy ông muốn nói cái gì? Thì tôi muốn nói một chuyện thôi, tôi mong những người ngồi trước mặt tôi hay là những người nghe lại buổi giảng sáng nay hay là những người đang nghe tôi trực tiếp nhớ dùm tôi một chuyện thôi: Sống có chuẩn bị vẫn tốt hơn là nước tới chân mới nhảy. Tôi muốn, tôi hy vọng, tôi mong mỗi các vị ngồi trước mặt tôi ngay từ bây giờ các vị nhớ dùm tôi một chuyện thôi: Muốn đi xa thì phải có hành lý. Từ Thụy Sĩ tôi bay qua đây, tới thứ hai là tôi bay về bên đó rồi, tôi đi ba hôm thôi, tôi còn có hành lý mà. Nếu chết rồi là hết thì không có chuyện gì để nói. Nhưng mà nếu, tôi nói chữ nếu nha, hôm nay trên đầu tôi không có tóc, người tôi khoác cái áo của thầy tu, lẽ ra tôi nói cho các vị nghe vấn đề quả báo, luân hồi. Nhưng mà không, đó không phải là cách của tôi. Tôi không muốn người ta thấy cái mặt của tôi là nghĩ tôi đi tuyên truyền, nhồi sọ. Không phải! Chính tôi cũng thiết tha đề nghị các vị biết nghỉ ngơi, biết nhìn lại, biết nghỉ vấn, biết đánh dấu hỏi về giáo lý nhà Phật. Chứ tôi không hề mong có một rừng, biển người Phật tử mà dốt đặc. Tôi không mong quý vị có áo tràng, có pháp danh, tôi không mong các vị sớm ngày hai buổi chuông mõ mà không hiểu giáo lý, cái đó tôi không mong như vậy, và Phật giáo không cần cái thứ Phật tử đó. Mà Phật giáo cần những người Phật tử (hiểu đời) mà có hiểu giáo lý. Cái đó là cái quan trọng.

Tôi quay lại, tôi nói rằng đi xa, đi gần, hễ ra khỏi nhà là phải có hành lý. Nếu chết rồi là hết thì không có gì để nói. Giả định như chết rồi

mà còn có một chỗ nào đó để mình đi thì mình phải có cái gì cầm trên tay chứ. Bên Thụy Sĩ tôi qua đây có ba ngày mà tôi còn có hành lý mà quý vị. Đó là chuyện thứ nhất. Đi phải có cái gì cầm tay. Các vị ngồi tưởng tượng dùm tôi một chuyện rất là tiểu học, rất là căn bản. Nếu mình có một cuộc đời sống tốt và một cuộc đời sống tệ thì theo quý vị một cuộc đời tốt và một cuộc đời tệ, cái nào nó sẽ cần thiết cho hành trình trước mắt nếu giả định chết rồi là còn? Nếu giả định chết rồi còn chỗ để mình đi thì tôi xin hỏi một cuộc đời sống tốt và một cuộc đời sống tệ, cái nào là sự chuẩn bị tốt cho cái hành trình đó? Hình như là cái đời sống tốt phải không. Tôi không hề bắt quý vị phải tin chết rồi là còn, được vãn sanh, hay sa đọa. Tôi không có dọa, tôi không có dụ. Đạo Phật không có dọa, không có dụ. Đạo Phật chỉ đề nghị các vị nhìn xuống chân của mình và đặt những dấu hỏi... cho nên nhớ dùm tôi cái này: Thứ nhất, con đường nào, hành trình nào cũng cần đến hành lý. Thì kiểu sống của mình bây giờ có đúng là đang chuẩn bị cho cái hành trang đó hay không? Thứ hai, hành lý là gì? Hành lý là những gì cần đem trên người của mình, đi chung với mình... nó phải nhẹ, nó phải gọn. Chứ còn các vị đi các vị xách cho một cái túi 200kg, các vị có xách nổi hay không, dầu kéo bánh xe kéo sao mà nổi... Như vậy đủ chưa? Chưa. Hành lý, ba lô đeo lên người gọn nhẹ rồi phải gì nữa? Phải cần thiết. Và có một chuyện tôi nói không biết bao nhiêu lần, cái việc sửa soạn hành lý, có một chuyên gia du lịch người Mỹ ông nói "Rất nhiều người đi du lịch bị cái bệnh này, đem theo một đống đồ không cần thiết", có không?... kéo vali lên tới khách sạn mở vali ra thì cái đồ mình cần có một mớ, cái đồ tào lao nó hết một nửa rồi, mà nhiều em bị cái đó lắm. Rồi vợ chồng gây với nhau nữa, "Bà nghĩ sao mình đi với con nhỏ, mà mình đi hai vợ chồng, bà nghĩ sao mà bà đem cái này?", rồi bà chửi "Anh nghĩ sao mình đi ba, bốn ngày mà đem cái này, nó nhiều lắm". Thì ông chuyên gia ông bày ra cái này hay lắm "Nếu không có Covid là tôi bay như chim vậy đó, tôi ở Mỹ mà, tôi quốc tịch Mỹ. Tôi ở Mỹ tôi bay về Thụy Sĩ, tôi sang các nước Châu Á, tôi đi Thái, Miến Điện. Tôi bay liên tục, công việc không phải tôi đi chơi. Đầu năm nay không có chuyện gì là tôi đi Nhật rồi... Nên tôi cũng có những kinh nghiệm cay đắng về hành lý, đem đến nơi xài không được". Ông chuyên gia này ông bày như vậy các vị nghe coi có xài

được không. Nghe cho kỹ "Lựa ra những thứ mà mình thấy là cần thiết, chất một đồng, xong rồi can đảm bỏ đi một nửa". Lúc tôi mới đọc tôi thấy kỳ lắm, nhưng những lần mà tôi bị dư tôi thấy nó hay. Lựa ra những thứ mà mình NGHĨ là cần thiết. Cả tiếng Đức, tiếng Anh, tiếng Việt, chữ NGHĨ và BIẾT khác hay giống? Khác. Trong bài giảng này tôi cùng các vị đi vào những ngõ ngách của vấn đề, các vị thấy nó thường lắm. Đa phần đời sống của mình mình không có phân biệt được chữ NGHĨ và chữ BIẾT. 'Tôi NGHĨ rằng' 'tôi BIẾT rằng', hai cái này nó khác nhau nhiều lắm. Cũng như đa số phụ nữ không có phân biệt được chữ THÍCH và chữ CẦN. Cứ đi shopping mà thấy 70% hạ giá là nhào vô mua toàn những thứ mình thích không. Chữ tôi bảo đảm các vị cái món các vị cần nó không có nhiều, chỉ bằng 1/10 cái mình thích. Tôi nói vậy có đúng không? Trưa nay nghe giảng xong rồi về nhà, lục tung nhà bếp, mây cái tủ ra coi tôi nói đúng không. Trong đó cái thật sự cần chỉ có 1/10 thôi mà cái mình thích thì gấp 10 lần cái mình cần. Và cái nó ngốn tiền của mình nhiều nhất toàn là cái mình thích. Và trong đời sống này cái làm cho mình cần nó không có làm khổ mình bằng cái làm mình thích. Bà xã là cái mình cần mà bà hàng xóm là cái mình thích. Con hư tại mẹ mà cháu hư tại bà, vợ mình hư là tại chồng người ta, (nghe không rõ: ông chồng... hư là tại thằng cha lảng giềng). Là mình thấy toàn những cái mình thích nó là cái họa cho mình không. Các vị hỏi bác sĩ, rau, nước trắng, thể thao đó là những cái bác sĩ khuyên nhưng mà có ai thích cái đó không, ăn toàn cái đồ tầm bậy không: khoai tây chiên, socola, chips, snack, khô khô giòn giòn đóng bịch là ai cũng mê. Nhất là thời gian Việt Nam mình coi phim Tàu, Đại Hàn đó, không có nấu ăn, cứ để mỳ gói với một bịch đó, cứ vậy mà coi, vừa coi vừa khóc, hỷ mũi làm nước uống, ở đây có ai bị cái đó không? Cái đó thường lắm. Một thời gian sau nó phì ra, đàn bà xấu quắc, mắt teo, bụng nở, mụn không. Mà ở đâu nó ra? Toàn là do đời sống của mình, toàn sống theo cái thích không. Cho nên làm ơn phân biệt được cái BIẾT và cái NGHĨ. Cái hành lý của mình là chỉ đem theo cái gì mà mình BIẾT là cần thiết. Hạn chế những thứ mà mình NGHĨ là cần thiết. Bây giờ quý vị mới thấy đạo Phật ghê gớm. Tu từng chữ một.

28:21 Tu từng chữ một. Tôi hỏi các vị ở đây các vị có nghe chữ "thật thà" không? Trong đạo Phật, một người mà chứng đạo thì xé nhỏ cuộc đời này ra sống hết mình, sống tận tụy, sống rất ráo. Thật thà ai cũng hiểu là không gian dối, trung thực, chân thành nhưng mà trong tinh thần Phật pháp, thật thà nó xé ra làm đôi, chữ "thật" với chữ "thà". Đa phần người không học giáo lý đây thì hiểu chữ "thật" có một nghĩa, thật nghĩa là không nói dối, nhưng mà trong Phật pháp chữ thật có tới 2 nghĩa, tui biết, các vị biết mà hỏi thì trả lời không được, nó vừa thấy ghét, nó vừa dễ thương cũng người Việt mình, ai nói.. tui biết chứ mà hỏi thì trả lời không được. Thật nghĩa là không dối, thí dụ nói thật nghĩa là không nói dối, nhưng mà chữ thật còn nghĩa thứ hai là rất ráo, tận cùng, tuyệt đối. Thí dụ như vàng thật, bởi vì mình biết vàng rồi mà vàng 14, bên Châu Âu có vàng 9 nữa quý vị, rồi tới vàng 10, vàng 14, có bạc, có đồng, vàng 18,... lên tới vàng 24 mới nặng, nó mới là rất ráo. Khi người ta nói vàng thật, ở Việt Nam kêu là vàng 9999 SJC. Chữ thật có hai nghĩa, một là không dối, hai là rất ráo, tận cùng, tuyệt đối. Nhớ nha.

Như vậy, nhân lúc đang giảng 4 nhóm người trên hành tinh, thì tui mới quẹo qua đây tui giải thích chữ này. Tui đang nói chữ "nghĩ" và chữ "biết" thì tôi mới liên tưởng tới chữ "thật" và chữ "thà". Tại sao tôi phải xé cái chữ đó ra để cho bà con kể từ hôm nay, sau bài giảng này phải "thật".. 31:08 Đời sống này mình sống uất hận, vội vã quá; mình sống cái kiểu cỡi ngựa xem hoa cho nên thường thờ ơ, rất thích nhiều thứ. Đời sống này giống như chén cơm gạo lứt muối mè vậy đó, cái hột mè nó nhỏ xíu à nếu các vị ăn vội mình hông thấy nó ngon, trên đời này không có món gì mà nó dở hơn gạo lứt muối mè hết, mà muốn thấy gạo lứt muối mè nó ngon, bà con phải nhai kỹ từng hột mè được cắn vỡ ra nó thơm mà nó béo, đúng hông? Cuộc sống nó thú vị, sống chậm lại, vừa thông thả, vừa cẩn trọng. Dù giàu, dù nghèo thì cũng sẽ trở nên thú vị hơn. Trong một món ăn, có đắng cay chua ngọt nhưng mà nếu mình ăn kiểu của người biết thưởng thức, nhắm nháp thì việc ăn nó rất là thú vị. Và ăn cái kiểu

mà thô ... 32:06 thì ăn cái gì cũng chỉ thấy no bụng mà thôi, còn nếu mà ăn biết thưởng thức, dù 1 chén trà, 1 ly rượu, 1 miếng phô mai, 1 miếng kẹo, 1 miếng chuối chiên nhưng mà ăn với tất cả sự thưởng thức thì buổi ăn nó ý nghĩa hơn. Đời sống cũng vậy, vốn dĩ nó vô nghĩa nhưng mà làm sao có thể sống được với cái vô nghĩa đó, chúng ta chỉ có thể sống chậm với nó. Có hai cách để sống lâu quý vị biết không, cái chữ trường thọ trong Phật giáo có 2 nghĩa, có 2 trường hợp. Một, sống lâu là sống nhiều năm trong đời. Nhưng mà trong Phật giáo, chữ sống lâu còn tồn tại nghĩa thứ hai là mong sống hữu ích, sống có đóng góp, sống có tri kiến, lỡ mai này có chết rồi thì các vị vẫn sống mãi trong lòng người ở lại. Đó là một kiểu sống lâu thứ nhất theo đạo Phật. Còn kiểu ngoài đời, sống lâu là sống 80 năm, 90 năm ròng mà còn chê các kiểu như dốt lắm, bởi vì sống lâu mà không làm gì hết, báo đời người ta không. Cho nên sống lâu trong đạo Phật có 2 nghĩa là sống hữu ích, sống có đóng góp, ông sống sao mà khi ông đi rồi cái khoảng trống anh để lại người ta lấp hoài không đầy. Cái giá trị một người tương đương với cái khoảng trống mà anh đang để lại, bởi vì có nhiều người trên đời này họ chỉ góp mặt chứ không đóng góp, chỉ có góp phần chen lấn. Và cái thứ đó chết rồi, nó chỉ là sự vắng mặt chứ không phải sự mất mát. Có hiểu được hai chữ vắng mặt và mất mát hông? Có nhiều người lăn ra chết thì khóc ròng alo: - Alo, có nghe bà Ba... - Ờ (vậy thôi), chừng nào đi viếng kêu tui một tiếng nha (rồi xong). Nhưng mà có những người khi nghe họ chết, là mình điếng người, mình tiếc dữ lắm. Thí dụ như Giáo sư Trần Văn Khê. 34:20

27/02/2021 - 02:19 - 77july2015 - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

34:20 Tôi nhớ đến Giáo sư Phạm Công Thiện. Trong nước thì có ông Trịnh Công Sơn, ông Bùi Giáng, Ni sư Trí Hải,.. vì đó là những người mà khi họ mất rồi mình tiếc chứ. Mình tiếc vì khoảng trống để lại của họ lớn quá. Cho nên có những người chỉ sống theo cái cách góp mặt chứ không phải đóng góp, và cái chết của họ chỉ là sự vắng mặt chứ không phải sự mất mát của thế giới. Cho nên tôi muốn quay lại với chữ "trường thọ" trong Phật giáo rồi tôi mới nói đến cái

vụ "thật thà". Trong Phật giáo, "trường thọ" nghĩa là sống lâu mà sống hữu ích, hai là sống chậm. Sống chậm, cái này lại hơi khó hiểu. Trong tinh thần Phật pháp có người lại hỏi Đức Phật: - Bạch Thế tôn, một người muốn trở thành thánh nhân giống như ngài phải sống sao? - Muốn trở thành một bậc thánh, chấm dứt sanh, tử, đau khổ thì phải sống trong chánh niệm, phải làm gì biết nấy, lâu ngày nếu đủ duyên thì sẽ chứng thánh. Đối với các vị sơ cơ, tôi chỉ nói tới đó thôi, tôi không nói nhiều. Luôn sống trong chánh niệm, làm gì biết nấy, buồn vui thì biết đang buồn, biết đang vui; rửa cái ly, biết là đang rửa cái ly, bước đi biết rõ đang bước đi; xuống thang, đang đi xuống chân thang thì biết rõ đang bước từng bậc thang; cầm con dao biết rõ, cắt một miếng cau, cắt một trái chanh biết rõ. Làm cái gì biết cái đó, gọi là sống chánh niệm. Biết rõ là tôi đang sống với lòng ghen tuông, ganh tị, biết rõ rằng tôi đang có tâm trạng buồn xỉn, biết rõ rằng tôi đang hờn giận, biết rõ rằng tôi đang thương thích một người một vật nào đó, biết rất rõ. Thì cái biết đó được gọi là chánh niệm.

Có người hỏi Đức Phật: - Làm sao để trở thành một bậc thánh. Đức Phật ngài dạy là: - Hãy sống có chánh niệm. Thì người đó hỏi thêm: - Bạch Thế Tôn, khi người đắc thánh nhân rồi thì đời sống của một vị thánh nhân sẽ ra làm sao? Phật dạy rằng: - Đời sống của một vị thánh cũng tiếp tục chánh niệm. Tôi vừa thương mà tôi vừa tiếc 36:48 cho các vị, tôi thương từng tuổi này nó mang trên đầu 2 màu tóc. Các vị nghe đến pháp môn chánh niệm, các vị có vẻ hơi khó nuốt. Đó là một cái thương mà cũng là cái tiếc dùm, bởi vì sẽ có một ngày các vị nhớ lại bài giảng của chúng tôi, nếu các vị là mẹ ruột của tôi, là người thân nhất của tôi thì tôi cũng đề nghị các vị nên sống chánh niệm. Tôi nói một chuyện cho các vị nghiêm túc nè, trên 50 tuổi xương loãng, xương giòn, nó mà gãy rồi thì khó lành lắm, đi đứng nhớ cẩn thận. Ngày xưa, những cái bậc, những chỗ cao cao mình nhảy đại, bây giờ đừng nhảy nữa, đi đứng cẩn thận là được. Giờ cái chân tôi cũng còn đang đau, bị lạnh cách đây 3 hôm, tôi tưởng đi boarding không được, mà ai ngờ giờ cuối 37:41 lòng thành Bồ tát bẻ chân tui mới đi được. Lúc đó cũng thấm thía lắm, cái chữ gọi là chánh niệm, quan trọng lắm, sống chánh niệm các vị sẽ được

an toàn và an lạc hơn. Tại sao an toàn? Khi sống với chánh niệm, các vị sẽ bớt đi được nhiều cái bức mình, những lo toang không cần thiết, có những chuyện các vị nhớ tự hỏi lòng mình thế này. Mình có thể sửa đổi được tình hình hay không, nếu không sửa được hãy quên nó đi. Còn đa phần chúng ta sửa không được cũng ráng nhớ để mà tức. Mình đi chợ Đồng Xuân, nghe cái bà nào nói xấu mình, bà đã nói rồi bây giờ mình có sửa, tình hình có khác đi được hay không? Không, bởi chữ không vậy thì quên nó đi. Bởi vì có rất nhiều chuyện trên đời này, nó chỉ có khi ta nghĩ đến nó thôi. Tôi đi chợ Đồng Xuân, tôi thương cái cô bán bún, tôi thương cổ lắm, tôi về tôi nhớ tôi thương cổ tôi ngủ không được nhưng mà cổ có biết không, không, tôi đâu có nói đâu cổ biết. Nhưng mà cái chuyện đó, lúc tôi ngủ say mà còn tiếp tục nổi nhớ đó mà. Có nghĩa là bóng dáng của cô bán bún, có hay không có là do tôi nghĩ tới hay không nghĩ tới thôi. Rồi tôi nghe cô đó nói xấu tôi, tôi bức tôi giận nhưng mà cái tác dụng của câu nói xấu đó chỉ tồn tại khi mà tôi nghĩ tới nó thôi. Có biết bao nhiêu lần trong đời này, các vị cũng buông những lời nhận xét hồng có hay về người khác, tui nói xong tui quên mất tiêu, mà nói xui vô đũa nào nó nghe thì nó giận suốt đêm, chứ cái đũa phát biểu nó quên mất rồi. Cho nên, có nhiều thứ trên đời này nó chỉ tồn tại khi ta nghĩ đến nó thôi. Cho nên sống chánh niệm là sao? Đức Phật dạy rất rõ: Khi các con sống chánh niệm, con sẽ được an toàn và được an lạc. An toàn ở chỗ là các con không bị quấy rầy bởi những suy nghĩ tạp niệm không cần thiết, đó là an toàn. Và đồng thời khi các con sống trong tỉnh thức, trong chánh niệm, các con đi đứng nói năng sinh hoạt luôn luôn trong kiểm soát. Đời sống có kiểm soát là đời sống an toàn, phải tin vô chuyện đó. Đời sống có kiểm soát, lái xe có kiểm soát, đi đứng có kiểm soát, nói năng có kiểm soát, tiếp xúc có kiểm soát, ăn uống có kiểm soát, sinh hoạt có kiểm soát. Tôi xin đoán chắc, đó là đời sống, tôi cho là an toàn. Và an toàn rồi thì an lạc nằm sát bên. An toàn nằm đâu thì an lạc nằm kế bên. Cho nên, ngày chưa biết đạo chúng ta sống làm sao? Ngày biết đạo rồi chúng ta sống làm sao?

Tôi quay lại chữ "thật" và chữ "thà". Thật cũng có 2 nghĩa. Nghĩa 1 là không dối, nghĩa 2 là rất ráo. 41:10 Toàn bộ kinh phật, toàn bộ

Tam tạng, Đại tạng, chỉ gom hết vô 3 cái thôi, đó là Giới - Định - Tuệ, nói theo dân bắc kì là Giới - Định - Huệ. Giới, các vị có thấy kì không? Tôi đang giảng cái chữ "thật" mà tôi quẹo qua.. Rất là quan trọng thế này, tôi đang giảng về chữ "thật" mà sao tôi quẹo qua 41:43 Giới là gì? Là nói năng và hành động trong kiểm soát, thì gọi là giới. Nhớ nha: nói năng và hành động trong kiểm soát, thì gọi là giới. Còn Định là gì? Là khả năng tập trung tư tưởng của mình vào một đối tượng nào đó, ví dụ niệm Phật Nam Mô Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật Nam Mô Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật chỉ có niệm, không có nghĩ gì hết, chuyên tâm đồng loạt thì đó gọi là Định. Hoặc là cứ theo dõi hơi thở, thở ra biết thở ra, thở vào biết thở vào, chỉ quan sát, không có điều khiển, không can thiệp, chỉ quan sát, thở ra biết thở ra, thở vào biết thở vào. Khi đang thở ra mà tôi đang bực mình thì tôi biết tôi đang thở ra với sự bực mình. Tiếp tục tôi thở vào, nếu cái sự bực mình đó vẫn chưa hết thì mình vẫn biết rõ mình đang thở vào với sự bực mình. Cái đó gọi là Định 42:53

27/02/2021 - 02:19 - 77july2015 - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

34:20 Tôi nhớ đến Giáo sư Phạm Công Thiện. Trong nước thì có ông Trịnh Công Sơn, ông Bùi Giáng, Ni sư Trí Hải,.. vì đó là những người mà khi họ mất rồi mình tiếc chứ. Mình tiếc vì khoảng trống để lại của họ lớn quá. Cho nên có những người chỉ sống theo cái cách góp mặt chứ không phải đóng góp, và cái chết của họ chỉ là sự vắng mặt chứ không phải sự mất mát của thế giới. Cho nên tôi muốn quay lại với chữ "trường thọ" trong Phật giáo rồi tôi mới nói đến cái vụ "thật thà". Trong Phật giáo, "trường thọ" nghĩa là sống lâu mà sống hữu ích, hai là sống chậm. Sống chậm, cái này lại hơi khó hiểu. Trong tinh thần Phật pháp có người lại hỏi Đức Phật: - Bạch Thế tôn, một người muốn trở thành thánh nhân giống như ngài phải sống sao? - Muốn trở thành một bậc thánh, chấm dứt sanh, tử, đau khổ thì phải sống trong chánh niệm, phải làm gì biết nấy, lâu ngày nếu đủ duyên thì sẽ chứng thánh. Đối với các vị sơ cơ, tôi chỉ nói tới đó thôi, tôi không nói nhiều. Luôn sống trong chánh niệm, làm gì biết nấy, buồn vui thì biết đang buồn, biết đang vui; rửa cái ly, biết là

đang rửa cái ly, bước đi biết rõ đang bước đi; xuống thang, đang đi xuống chân thang thì biết rõ đang bước từng bậc thang; cầm con dao biết rõ, cắt một miếng cau, cắt một trái chanh biết rõ. Làm cái gì biết cái đó, gọi là sống chánh niệm. Biết rõ là tôi đang sống với lòng ghen tuông, ganh tị, biết rõ rằng tôi đang có tâm trạng buồn xĩn, biết rõ rằng tôi đang hờn giận, biết rõ rằng tôi đang thương thích một người một vật nào đó, biết rất rõ. Thì cái biết đó được gọi là chánh niệm.

Có người hỏi Đức Phật: - Làm sao để trở thành một bậc thánh. Đức Phật ngài dạy là: - Hãy sống có chánh niệm. Thì người đó hỏi thêm: - Bạch Thế Tôn, khi người đắc thánh nhân rồi thì đời sống của một vị thánh nhân sẽ ra làm sao? Phật dạy rằng: - Đời sống của một vị thánh cũng tiếp tục chánh niệm. Tôi vừa thương mà tôi vừa tiếc^{36:48} cho các vị, tôi thương từng tuổi này nó mang trên đầu 2 màu tóc. Các vị nghe đến pháp môn chánh niệm, các vị có vẻ hơi khó nuốt. Đó là một cái thương mà cũng là cái tiếc dùm, bởi vì sẽ có một ngày các vị nhớ lại bài giảng của chúng tôi, nếu các vị là mẹ ruột của tôi, là người thân nhất của tôi thì tôi cũng đề nghị các vị nên sống chánh niệm. Tôi nói một chuyện cho các vị nghiêm túc nè, trên 50 tuổi xương loãng, xương giòn, nó mà gãy rồi thì khó lành lắm, đi đứng nhớ cẩn thận. Ngày xưa, những cái bậc, những chỗ cao cao mình nhảy đại, bây giờ đừng nhảy nữa, đi đứng cẩn thận là được. Giờ cái chân tôi cũng còn đang đau, bị lạnh cách đây 3 hôm, tôi tưởng đi boarding không được, mà ai ngờ giờ cuối ^{37:41} lòng thành Bồ tát bẻ chân tui mới đi được. Lúc đó cũng thấm thía lắm, cái chữ gọi là chánh niệm, quan trọng lắm, sống chánh niệm các vị sẽ được an toàn và an lạc hơn. Tại sao an toàn? Khi sống với chánh niệm, các vị sẽ bớt đi được nhiều cái bực mình, những lo toang không cần thiết, có những chuyện các vị nhớ tự hỏi lòng mình thế này. Mình có thể sửa đổi được tình hình hay không, nếu không sửa được hãy quên nó đi. Còn đa phần chúng ta sửa không được cũng ráng nhớ để mà tức. Mình đi chợ Đồng Xuân, nghe cái bà nào nói xấu mình, bà đã nói rồi bây giờ mình có sửa, tình hình có khác đi được hay không? Không, bởi chữ không vậy thì quên nó đi. Bởi vì có rất nhiều chuyện trên đời này, nó chỉ có khi ta nghĩ đến nó thôi. Tôi đi chợ

Đồng Xuân, tôi thương cái cô bán bún, tôi thương cổ lắm, tôi về tôi nhớ tôi thương cổ tôi ngủ không được nhưng mà cổ có biết không, không, tôi đâu có nói đâu cổ biết. Nhưng mà cái chuyện đó, lúc tôi ngủ say mà còn tiếp tục nổi nhớ đó mà. Có nghĩa là bóng dáng của cô bán bún, có hay không có là do tôi nghĩ tới hay không nghĩ tới thôi. Rồi tôi nghe cô đó nói xấu tôi, tôi bực tôi giận nhưng mà cái tác dụng của câu nói xấu đó chỉ tồn tại khi mà tôi nghĩ tới nó thôi. Có biết bao nhiêu lần trong đời này, các vị cũng buông những lời nhận xét hồng có hay về người khác, tui nói xong tui quên mất tiêu, mà nói xui vô đũa nào nó nghe thì nó giận suốt đêm, chứ cái đũa phát biểu nó quên mất rồi. Cho nên, có nhiều thứ trên đời này nó chỉ tồn tại khi ta nghĩ đến nó thôi. Cho nên sống chánh niệm là sao? Đức Phật dạy rất rõ: Khi các con sống chánh niệm, con sẽ được an toàn và được an lạc. An toàn ở chỗ là các con không bị quấy rầy bởi những suy nghĩ tạp niệm không cần thiết, đó là an toàn. Và đồng thời khi các con sống trong tỉnh thức, trong chánh niệm, các con đi đứng nói năng sinh hoạt luôn luôn trong kiểm soát. Đời sống có kiểm soát là đời sống an toàn, phải tin vô chuyện đó. Đời sống có kiểm soát, lái xe có kiểm soát, đi đứng có kiểm soát, nói năng có kiểm soát, tiếp xúc có kiểm soát, ăn uống có kiểm soát, sinh hoạt có kiểm soát. Tôi xin đoán chắc, đó là đời sống, tôi cho là an toàn. Và an toàn rồi thì an lạc nằm sát bên. An toàn nằm đâu thì an lạc nằm kế bên. Cho nên, ngày chưa biết đạo chúng ta sống làm sao? Ngày biết đạo rồi chúng ta sống làm sao?

Tôi quay lại chữ "thật" và chữ "thà". Thật cũng có 2 nghĩa. Nghĩa 1 là không dối, nghĩa 2 là rất ráo. 41:10 Toàn bộ kinh phật, toàn bộ Tam tạng, Đại tạng, chỉ gom hết vô 3 cái thôi, đó là Giới - Định - Tuệ, nói theo dân bắc kì là Giới - Định - Huệ. Giới, các vị có thấy kì không? Tôi đang giảng cái chữ "thật" mà tôi quẹo qua.. Rất là quan trọng thế này, tôi đang giảng về chữ "thật" mà sao tôi quẹo qua 41:43 Giới là gì? Là nói năng và hành động trong kiểm soát, thì gọi là giới. Nhớ nha: nói năng và hành động trong kiểm soát, thì gọi là giới. Còn Định là gì? Là khả năng tập trung tư tưởng của mình vào một đối tượng nào đó, ví dụ niệm Phật Nam Mô Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật Nam Mô Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật chỉ có niệm,

không có nghĩ gì hết, chuyên tâm đồng loạt thì đó gọi là Định. Hoặc là cứ theo dõi hơi thở, thở ra biết thở ra, thở vào biết thở vào, chỉ quan sát, không có điều khiển, không can thiệp, chỉ quan sát, thở ra biết thở ra, thở vào biết thở vào. Khi đang thở ra mà tôi đang bực mình thì tôi biết tôi đang thở ra với sự bực mình. Tiếp tục tôi thở vào, nếu cái sự bực mình đó vẫn chưa hết thì mình vẫn biết rõ mình đang thở vào với sự bực mình. Cái đó gọi là Định 42:53

28/02/2021 - 02:19 - 77july2015 - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

42:53 Như vậy Giới là sự kiểm soát trong cái việc nói và làm, còn Định là ta đang tập trung tư tưởng, còn Tuệ là gì? Tuệ là khả năng quan sát. Quan sát biết rằng mình đang khát nước, đó là phiền não; mình muốn uống đó là phiền não, mình cầm lên mình uống thấy nó đã, mình thấy thích mình biết đó là phiền não. Đó là quan sát. Mình muốn lên chùa mình lạy Phật, mình biết đó là tâm lành; mình bước ra xe mình đi bằng chánh niệm, mình biết rõ là mình đang muốn lái xe, chữ muốn này là tâm bất thiện. Lên tới chùa rồi, mình đậu xe, nhìn trước nhìn sau, mình nói thôi đậu bên đây đi để nhường chỗ cho người sau họ tới thì ngay khi mình có suy nghĩ như vậy mình biết liền mình vừa có tâm thiện. Hoặc là mình vừa kiếm chỗ đậu xe, mà mình thấy cái chỗ này tốt quá, mà mình đậu đại, mình kệ người đến sau, kệ cha đứa nào đến sau ráng chịu, lúc đó mình biết liền, ồ đây là tâm bất thiện. Nghe kịp không? Vào lạy Phật, cầm cái nén hương biết rõ mình đang cầm nén hương, ngược nhìn lên tượng Phật, lòng thấy vui, biết rõ đây là tâm lành, nên nhớ bài giảng sáng nay, cúi xuống lạy Phật thì nghe một câu nói ngoài cửa .. Ồ thì ra bà Tám, bà mới gây lộn với mình hôm qua. Bực. Biết đây là tâm sân. Như vậy Tuệ là gì? Tuệ là biết rõ tất cả diễn biến sinh hoạt, hoạt động của thân và tâm của mình. Cái đó gọi là Tuệ. Còn muốn biết sâu hơn, rộng hơn thì bắt buộc chúng ta phải có một lớp học giáo lý căn bản.

45:23 Sáng hôm nay, một bài giảng giao lưu với bà con thôi, tuy là giao lưu nhưng bài văn này dành cho những người đã kỳ cựu, không chỉ là sơ cơ, chúng ta cùng nhau ngồi lại để nhắc lại những vấn đề

mà tôi cho là cốt tử chí yếu, quan trọng, thiết thực trong đời sống thường nhật cũng như trong cuộc tu của quý vị. Thì đây tôi đang nói về chữ "thật". Nghĩa thật thứ nhất là không dối, nghĩa thật thứ hai là rất ráo. Thì trong tam học Giới Định Tuệ, cái Giới nó chỉ giúp cho các vị có cái thật thứ nhất thôi, tức là thật là không dối. Còn cái thật thứ hai là cái bản chất rất ráo của thế giới, là Định và Tuệ. (...) 46:30 Các vị nên nhớ, tôi thấy thương lắm, mà tại sao thấy thương? Bởi vì tôi nhìn tôi nhớ tuổi thơ của tôi, .. giai đoạn ai nói gì cũng không hiểu. Tôi muốn nói về chữ "thật" và chữ "thà". Chữ thật có 2 nghĩa. Nghĩa thật thứ nhất là không dối. (..) 46:52 Nhưng mà muốn thấy, muốn hỏi cái thật thứ hai, cái thật là bản chất rất ráo của đời sống là mình phải tu Định và tu Tuệ.

Định là tập trung tư tưởng, còn như thế này nhe, tôi báo cho các vị về làm được thì làm. Bận rộn thì thôi, còn hễ rảnh ngày nào thì ngồi 15 20 phút được, cái cách nó đơn giản là vậy. Có nhiều đề mục luôn luôn định lắm, nhưng tôi lựa cái đề mục phổ biến nhất là hơi thở. Tôi nhắc cho nhớ rồi làm thử nha. Nếu đủ duyên bà con có thể ngồi cả ngày với cái đề mục này, không thì 15 20 phút cũng được. Để ý nha, hít vô, tôi nhắc lại lần nữa, không điều khiển nha, để tự nhiên, mình cứ để cho nó ra hết cái hơi, tự động nó có nhu cầu hít vào, nhớ nha, tự động nó có nhu cầu hít vào, tôi nhắc lại lần nữa, khi nó hết hơi trong phổi, tự động nó có nhu cầu hít vào, mình chỉ quan sát, theo dõi.. Hít vô, rồi thở ra. Nó vô đầy rồi thì tự động có nhu cầu nó thở ra. Nha, tự động mình không có điều khiển. Hít vô, thở ra, đếm 1. Hít vô, thở ra, đếm 2. Hít vô, thở ra, đếm 3. Hít vô, thở ra, đếm 4. Hít vô, thở ra, đếm 5. Đó là một nhóm, nhóm đầu tiên. Tôi đang giảng, mà không thềm nghe, vô thiền, tôi giảng ai nghe. Lát nữa hăng ngồi nhe. Hít vô, thở ra, đếm 1. Cái đợt 1 là từ 1 tới 5. Quay lại. Hít vô, thở ra, đếm 1. Hít vô, thở ra, đếm 2. Nhưng mà lần này là tới 6. Chia thành 6 groups. Group 1 là Hít vô, thở ra, đếm 1, mà đếm tới 5. Mới xong group 1 chuyển sang group 2 nà. Hít vô, thở ra, đếm 1, mà lần này đếm tới 6. Group 3 Hít vô, thở ra, đếm 1, mà lần này tới 7. Quý vị hiểu không ta? Group 4 Hít vô, thở ra, đếm 1 tới 8. Group 5 Hít vô, thở ra, đếm 1 đến 9. Group 6 là 10 mà tại sao phải chia group như vậy? Tại sao không đếm liền từ 1 tới 1000 luôn? Nó ngủ cho đã

luôn, nó ngáy nứt tường luôn. Và lúc đó, khả năng tập trung của mình sẽ không đủ mạnh, cho nên cái mẹo đó giúp cho các vị tập trung tốt hơn. Các vị bây giờ còn nhớ cách đó không? ...50:03 Hít vô, thở ra, đếm 1, cho tới 5. Bây giờ làm lại Hít vô, thở ra, đếm tới 6. Xong 6 groups đó rồi thì quý vị quay lại group 1 thì những vị mất ngủ thường tới group 4 là nó đi mất về xứ luôn. Còn đứa nào lì lăm, làm đến 8 lần như vậy cũng đi à.. Không cần thành Phật, chỉ cần ngủ ngon.

Ăn mà khó ăn, cho nó nhịn đói thì nó đói lòi con mắt, tự nhiên nó cạp đất cũng thấy ngon nữa. Chứ đừng có chịu. Nhớ có cái anh, cái chuyện này hơi bậy nhưng mà tui nhớ tui kể vì tui thấy cần thiết. Anh đó sao ảnh bị khó ở, trong người bị đau đớn, bị đổ mồ hôi trộm mà thấy sống không nổi nữa rồi, đi ra bác sỹ, bác sỹ nói tình hoàn của anh phải cắt bỏ thì anh mới dễ thở được. - Ảnh nói, bộ hết cách rồi hay sao tui chưa có con. - Bây giờ một là chết, hai là có con, anh muốn cái nào? - Nếu quá mức vậy thôi cho tôi cắt đi. Cắt xong rồi, ảnh buồn lắm. Bữa sau ảnh đi thơ thẩn thành phố, thấy có tiệm may để là: giá ủng hộ trong tháng này, may các kiểu đồ âu phục và quốc phục VN. Ảnh thích quá, tấp vô, thợ đo xong xuôi, đo quần đo áo, thợ đo tới cái quần nó hỏi: - Cái quần này có rộng lắm không? - Không. Phải rộng chứ hông thôi thất nó bị chật cái cổ, nó bị khó thở. Có hiểu không? Tức là hôm trước ông đi thay cái quần thấp hơn thì đâu có cần cắt cái kia. Hiểu không? Khi mà ông thợ hỏi cái quần này có than rộng lắm không, rồi cũng phải rộng chứ, rộng nó sẽ làm cho cậu dễ thở hơn. Cậu mới nói: - Thôi rồi, cháu gặp bác sớm hơn thì cháu đâu có bị thằng bác sỹ kia nó cắt bỏ. Tôi nói không phải để các vị cười mà tôi muốn nói nhiều khi vấn đề nó được giải quyết một cách rất đơn giản. Các vị sống chánh niệm và tôi thề độc: 99% vấn đề, nan đề trong đời sống tự động nó thông mà thông bằng cách nào? Một là nó được giải quyết, hai là nó được sang một bên. Tất cả vấn đề trên hành tinh này chỉ có 2 cách giải quyết, một là mình hóa giải nó, hai là để sang một bên. Mà đa phần trong đời sống này mình khổ là vì những chuyện mình không thể can thiệp mà cứ ráng nhớ hoài, mà chỉ có đứa sống chánh niệm mới vượt qua được cái này. Tôi nhắc lại lần nữa, đa phần vấn đề làm cho mình bị khổ thì chỉ

có 1 phần rất ít trong đó cần đến sự dốc sức hóa giải, mà phần lớn là toàn chuyện mình quên nó thì nó sẽ không còn. Tin tui đi.

Thí dụ, sợ ma, tui nhớ có một chuyện tào lao. Bà đó bả ra bác sỹ bả nói, tui không biết tui bị cái gì mà tui rờ ở đâu cũng đau hết, bác sỹ khám rồi thử đờm, nước tiểu, cuối cùng, đi tám chục ông bác sỹ rồi mới lòi ra, do đau ngón tay nên rờ đâu cũng đau hết. Câu chuyện nghe nó cứ rui bu mà tui cứ thích câu chuyện đó lắm. Tui thích câu chuyện mà..

Ở bệnh viện tâm thần tiếp nhận 1 ca bệnh nhân mà gia đình nói nó bị gì kì, ăn rồi nó cứ chui vô kẹt tủ nó trốn, nó nói nó là hạt thóc, sợ bị gà ăn, bác sỹ trong bệnh viện tâm thần nói là dùng liệu pháp tâm lí vừa cho uống thuốc thì được dăm ba tháng sau ảnh ngon lành lắm. - Bác sỹ hỏi bây giờ ok không? - Nó nói bây giờ nghĩ lại thấy xấu hổ bác sỹ ơi. Sức vóc vầy mà tui thấy tui khủng quá khủng. Khổ cha khổ mẹ, khổ vợ khổ con. Giờ tui biết rồi, thời gian qua tui bị hoang tưởng. Bác sỹ cho ảnh về. Trước khi về, bác sỹ cho kiểm tra: - Giờ sao? Người hay thóc? Cái ảnh quay lại: - Người với thóc gì bác sỹ, bác sỹ đừng có chọc em. Bác sỹ thấy mừng, bác sỹ cho ảnh về. Được 3 tháng sau, ảnh trở vô lần nữa, bác sỹ hỏi: - Sao nữa đây cha? Bệnh tái phát nữa hả trời? - Em biết. Em là người chứ không phải thóc, mà em chỉ sợ mấy con gà nó không biết. Các vị có hiểu không? Cái câu chuyện nó rất là sâu, nó sâu ở chỗ nào, nó sâu ở chỗ cái biết của ảnh nó chưa đủ sâu. Khi các vị biết chắc trọng lượng của các vị, cái hình dáng của các vị không thể nào là hạt thóc, và với trọng lượng này thì làm sao mà con gà nó ăn được. các vị biết chắc như vậy thì các vị đâu có hoang tưởng quái gở như vậy. Mà đảng này quý vị cứ nghĩ mình là hạt thóc, rồi mình sợ gà nó ăn thì cái mức hoang tưởng tui cho là tuyệt đỉnh rồi 56:07

06/03/2021 - 03:41 - 77july2015 - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

56:12 và tôi nhắc lại một lần nữa câu nói mà tôi nói hoài, ai nghe tôi giảng tự khắc nhớ câu này. Thánh nhân khác phạm phu ở một chỗ, thánh nhân hiểu rất rõ cái điều mình tin cho nên tin chết bỏ điều

mình hiểu. Còn phàm phu mình không hiểu lắm vào điều mình tin cho nên không tin lắm điều mình hiểu. Bình thường đi chùa, mặc áo toan lên vai mà trong bụng toàn dao lam không à. Mà đọc kinh thì đọc to hơn người ta, còn pháp danh thì thuộc Pháp hoa, khổ môn, đọc đủ thứ kinh Kim Cang, Bát Nhã; mà đừng chuyện xắn tay áo lên đánh ghen số dzách luôn; mà nói xấu người ta không có biết thẹn. Chưa hết, tư thù nhỏ mọn, tiểu tộc đầy ắp, mà hoàn toàn có thể giảng về giáo lí ron rót. Là bởi vì mình nói vậy thôi chứ mình không có tin lắm điều mình hiểu, biết mình không phải hột thóc mà sợ gà không biết. Cái cần thiết nhất mình không kể.

Và chưa hết, đang miệng nói này nói kia chứ thấy hột xoàn rẻ cũng mua. Mà chưa hết đâu, cái này mới nặng nè. Bác sỹ mà phán là ung thư là óc ác nó run lên tới óc luôn, nó điếng, tức là vừa tiếc của vừa tiếc mạng, vừa lưu luyến gia đình tùm lum hết. Lúc đi máy bay mà nó lắc cái là mình muốn vãi ra quần. Tất cả những gì tôi nói hoàn toàn là sự thật. Nói cái thân này là phù du, nó là nắm cát, là sương khói, là bọt nước, chứ lên máy bay nó xóc một phát là nó điếng lên tới đây nè.

Tu là phải đến một lúc nào đó, thánh hay không tôi chưa biết nhưng mà với sự chết là sẵn sàng mang đi bất cứ lúc nào, tôi cho đó là phật tử thứ thiệt. Phật tử thứ thiệt biết. Nếu các vị hỏi tôi tu là có cần đắc phép thần thông, đi trên lửa trên nước hay không, dẹp dẹp dẹp. Tôi không có coi mấy cái đó ra cái gì hết mà cái mà tôi quý là khả năng bị chúng chửi không giận, bót tham, bót sợ, và đặc biệt nói tới cái chết, lòng thanh thản, tôi cho nó là số một. Cái khả năng thương được kẻ thù tôi cho đó là chính lòng thành, cái khả năng đối diện với cái chết mà vẫn tỉnh bơ tôi cho đó là thánh. Chữ "thánh" trong lòng của tôi không phải là đi mây về gió, hô phong hoán vũ, không! Bữa nay tôi xác định lại lần nữa, trong lòng của tôi, làm thầy chùa, nay 40 năm, tôi vẫn bảo lưu cái định nghĩa của tôi về thánh nhân. Thánh nhân là người coi cái chết không ra gì và yêu thương kẻ thù y như mẹ ruột, thì đó là thánh nhân.

Và tôi phải định nghĩa, chữ "phép lạ" trong đạo Phật, mà quý vị ở đây buộc phải hiểu, đó là "phép lạ" là làm những chuyện người ta làm

không được, theo định nghĩa của thế gian. Nhưng trong đạo Phật nguyên thủy thì chữ phép lạ định nghĩa của nó sâu lắm. Phép lạ là gì? Cái việc đó lẽ ra không hề có mà nó có, đó là phép lạ; lẽ ra chuyện đó phải có mà nó không có, là phép lạ; lẽ ra không nên có mà nó có; lẽ ra không thể có mà nó có; hoặc lẽ ra có mà nó không có. Một, cái chuyện đó lẽ ra là phải có thì nó lại không có, là phép lạ, thí dụ như hồi trước khi mình chưa biết phật pháp mình bị nắm tóc, mình bị chửi, mình bị sỉ nhục thì rất là giận; nhưng bây giờ bằng cách hiểu nào đó, bằng cách tu tập, hành trì nào đó mà mình không giận nữa thì đó là phép lạ. Chạy xe ẩu lẽ ra là nó đụng rồi nhưng mà nó không đụng, đó là những phép lạ mà nó quan trọng, cần thiết trong đời sống của mình. Lẽ ra hồi trước mình chỉ thương được người thân của mình, thương được bạn bè của mình nhưng bây giờ mình thương được cả người dưng và sau cùng mình thương được cái đũa không có ưa mình. Đó là phép lạ mà đức Phật đề nghị mình trau dồi, chứ còn phật tử đa phần, lạ là mình phải làm cái gì ngộ ngộ. Cho nên tôi nói phật tử mình đa phần... Phật là người Ấn Độ mà phật tử mình đa phần là tu Mông-cổ không. Mông-cổ là sao? Là tu sao cái mông còn cách mặt đất chừng tấc là thấy hay rồi. Bây giờ tui bày cho quý vị ngồi thiền, cho dạy cho quý vị sống chánh niệm, tui bày cho các vị thọ bát quan trai, cho dạy cho quý vị bố thí, tui dạy cho quý vị sống tri ân, sống kham nhẫn. Tất cả những lời hướng dẫn đó không nhớ kĩ bằng một ngày nào đó tui ngồi đắc trước quý vị mà cái bàn tọa tui cách mặt đất một tấc thì tự nhiên quý vị theo tui rần rần luôn. Hoặc là bây giờ chỉ cần nhẹ nhàng thôi, các vị bị bệnh đang đau đớn mà tui kêu lại tui vuốt cái hết đau thì các vị sẽ đến chùa vì tôi hay vì Phật? Tin tôi đi, tin tôi đi, cái dõm của Phật tử mình chỗ đó, tức là mình theo vô bờ ruột. Bây giờ chỉ cần tôi tập trung tu cái mông, không cần tu cái này, chỉ cần cỡ này thôi là người ta theo tui rần rần. Còn nói mà phép lạ như trong Phật giáo, không. Trong Phật giáo nguyên thủy thứ thiệt, phép lạ không phải là những chuyện tào lao rồi ruồi bu; mà phép lạ trong phật giáo là gì? Thứ nhất là chuyện khó làm mà không làm được và cái đó thì có đem lại niềm vui, an lạc cho bản thân anh và người khác thì cái đó mới gọi là phép lạ. Có một vị thiền sư định nghĩa như thế này tôi rất là thích.

Có một ông tây hỏi ngài: - Bạch ngài, con nghe, con đọc sách về Hindu, đạo Hindu, yoga, Tây tạng, về Phật giáo Theravada rồi Mahayana các kiểu, nhưng con muốn nghe ngài nói về chữ phép lạ, cái đó có thật không thầy, thần thông có thật không? Thầy nói: - Có chứ, người có võ thì họ làm được những chuyện người không có võ họ làm không được, người tập tạ họ có sức mạnh khiêng những vật mà người bình thường họ khiêng không được, người tu thiền với khả năng định tâm thì họ làm nhiều chuyện mà người bình thường loạn tâm họ làm không được. Cho nên đối với thầy thì phép lạ không có gì khó tin. Nhưng có một điều...1:03:16 đi trên nước, dậm trên thang cọc, bay trên không khí, mấy cái đó biểu diễn cho vui, phép lạ thật sự nhà Phật, không phải đi trên lửa trên nước mà là đi trong chánh niệm, trong từ bi, trong yêu thương, trong bao dung, trong tha thứ. Trong đạo Phật đó là đi trong phép lạ, mà cái lạ này có lợi cho nhiều người quý vị biết không, quý vị có tin chuyện đó không?

Cho chọn 2 người để tui sống đời, một người có khả năng đi chân trần trên thang trên nước nhưng mà tánh tình thì xài hông vô, người không vô; còn người kia thì bình thường thôi, không có tài gì hết nhưng bả thương tui lắm, bả chăm sóc tui, tui bệnh hoạn bả lo, bả không bao giờ nói xấu tui, lo được cho tui thì lo, giúp được thì giúp mà không bao giờ làm tui buồn. Thì chắc tui chọn người thứ hai hơn. Còn người kia họ làm nhiều chuyện lạ thật nhưng mà họ không giúp ích được việc gì cho tui hết, tui nói thật tui không cần dạng người đó. Nói thẳng thắn cho dễ hiểu hơn đi, mình ở gần một ông tỷ phú mà ông không chia cho mình một cái nào hết, hồng bằng ở gần bà gánh hàng rong mà sáng nào tui cũng được gói xôi. Phân biệt hai cái này. Mà đa phần mình ngu lắm, cứ tưởng gần tỷ phú là ngon mà 10 năm nay ổng có cho mình xu nào không, không. Mà bà gánh hàng rong khi nào trước khi bả đi gánh bả cũng để lại tui gói xôi, tui khoái bả hơn. Cho nên, chữ "phép lạ" trong đạo Phật hay dữ lắm, phép lạ trong đạo Phật là gì? Là làm được những chuyện mà xưa nay thiên hạ ít người làm được, bản thân mình xưa nay mình không làm được nhưng bây giờ mình làm được. Đó là gì? Bớt tham, bớt sân, bớt si. Đó là phép lạ thứ thiệt của đạo Phật.

Cho nên, chữ "thật thà" trong đạo Phật rất là hay, chữ "thật" thứ nhất nghĩa là không có dối, mà chữ "thật" thứ hai nghĩa là không rớt ráo. Cái Giới chỉ giúp cho mình được cái thật thứ nhất thôi, nhưng mà cái Định, cái Tuệ giúp cho mình cái thật thứ hai, đó là thấy được bản chất thật của đời sống. Thấy được bản chất thật của đời sống, mình không thấy nó đắng mà cũng không thấy nó ngọt, chỉ thấy nó mong manh.

Khi anh thấy cuộc đời này màu hồng và lỡ nó không màu hồng thì anh sẽ đau khổ, mà khi anh thấy thế giới này màu đen thì trước mắt là anh đang bị đau khổ, đúng không ta? Thấy cuộc đời này màu hồng thì sớm muộn gì anh cũng sẽ đau khổ vì sẽ có lúc nó không còn hồng nữa. Còn nếu mà anh thấy nó là màu đen thui thì anh đã khổ rồi. Thế giới này không có đen, cũng không có hồng. Thế giới này không có đắng, không có ngọt mà thế giới này mong manh. Tui hi vọng, quý vị chưa già lắm, chưa có lú lẫn đến mức mà không hiểu lời tui nói, nghe kĩ chỗ này. Phật không nói đời là đắng, Phật không nói thế giới này là ngọt mà Phật nói thế giới này mong manh.
1:06:19

15/03/2021 - 01:51 - 77july2015 - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

1:06:26 Tại sao vậy? Vì nhiều lí do. Thứ nhất, thế giới này đôi khi cũng có ngọt, đôi khi cũng có đắng, mà nếu bây giờ mình nói thế giới này là đắng, là sai, mà nếu mình nói thế giới này là ngọt, cũng sai, đó là chuyện lí do thứ nhất. Lí do thứ hai, khi mình nói thế giới này là đắng, mà lỡ người ta tin mình trăm phần trăm thì sao người ta sống nổi các vị? Mở mắt ra thấy toàn bệnh viện với nghĩa trang, sao sống? Mà nếu thế giới này màu hồng không, lỡ mai này người ta phải chạm một thực tế phũ phàng, nghiệt ngã thì người ta chết gấp đôi. Thứ nhất, quý vị biết nổi khổ do vỡ mộng không? Nổi khổ đó dễ sợ lắm. Cho nên Phật không thể nào nói Thế Giới này là đắng hay là ngọt, mà Phật chọn cách nói, mà càng già tui càng mê, đó là Thế giới này mong manh. Tại sao vậy? Vì lỡ ai thấy Thế Giới này màu đen thì họ cũng nhớ rằng, ồ ô nếu đen thì nó cũng mong manh; nếu ai thấy Thế giới này màu hồng thì họ cũng nói là màu hồng

mong manh. Khi anh thấy nó là mong manh thì anh không nắm cái gì và anh cũng không sợ thằng Tây nào, vì nó mong manh mà. Hiểu không? Trước cái khổ biết nó là mong manh, trước cái vui biết nó là mong manh thì anh sống tự tại lắm. Tin tui đi. Đạo Phật có cái lạ lắm, đạo Phật tuy là rất khoa học nhưng mà đạo Phật khác khoa học ở chỗ là hiểu lời Phật bắt buộc phải có hành trì chứ không thể nào chỉ lí thuyết được. Hiểu không? Mà chính khoa học cũng đồng ý với chúng ta là chúng ta phải có cái experience, là kinh nghiệm, còn cái experiment là thực nghiệm. Kinh nghiệm không chưa đủ mà phải thực nghiệm. Đạo Phật không nói Thế Giới này là nóng, Thế Giới này nó là ngọt mà Ngài chỉ nói Thế Giới này là mong manh. Mà khi cái Thế Giới này nó mong manh mình dễ sống hơn nhiều lắm. Trước cái đắng, mình nghĩ đắng rồi sẽ qua; trước cái ngọt, mình cũng nghĩ là rồi sẽ qua. Mà tại sao trước cái ngọt mình phải nhớ nó mong manh, đắng mai này nó vỡ đi thì mình không đau. ... Tôi van các vị trưởng thành một chút đi, chứ chưa gì hết mà vô nói ổng xúi tui hể thấy cái ngọt là mong manh thì cuộc sống này còn gì vui. Muốn vui thì vui, chừng chặc một chút, chứ ít bữa, bữa nào ôm quá, nó vỡ ra là vỡ mộng luôn đó nha.

Tui báo cho quý vị biết, tuổi 50 không còn gì tin được nữa; nói tình yêu nam nữ, xét lại, tình cảm vợ chồng, xét lại,... tài sản nó húng thì nó đội nón ra đi. Tui báo trước 1 tin buồn, cái Covid này cứ kéo dài thêm 3 năm nữa thì cái xà-lỗn chưa chắc còn để mà mặc nữa. Tình hình này căng lắm, tui không dọa nhưng mà tui nói cho biết. Bởi vì tui sợ nhất là cái Covid biến thứ đó biết không, nó thay đổi thành thứ khác, thứ này nó lây ít, thứ sau lở nó lây nhiều và thứ này giết ít, thứ sau nó nguy hiểm giết người nhiều hơn, ai biết chuyện gì xảy ra. Sáng nay, vợ chồng Tổng thống Trump của Mỹ bị hết rồi, 22 đơn vị nhập viện hết rồi. Cách đây cũng 2 tháng, bạn thân của ông Trump, là 1 tỷ phú cũng chết vì Covid. Thiết lòng tui mong ổng tai qua nạn khỏi bởi vì tui thích ổng...

Thì tui nói 1 lần nữa, đó là chữ "thật" trong đạo Phật có hai nghĩa như vậy, muốn sống muốn thấy được sự thật thì ngay bây giờ mình chỉ có duy nhất một con đường để đi thôi, đó là chánh niệm. Các vị

không có tin đâu. - Sao tu gì đơn giản vậy thầy? Tui nhớ có 1 hành giả hỏi thiền sư, thiền sư kêu sống chánh niệm thì mọi thứ sẽ được giải quyết, cái ông hành giả mới: - Sao đơn giản vậy thầy? Ông thầy mới nói: - Bộ cuộc đời rắc rối lắm sao? ... Cho nên, cuộc đời nó rắc rối hay không là do mình.

Tui vừa định nghĩa chữ "thật". Bây giờ tui định nghĩa chữ "thà", có bốn cái "thà" mà người Phật tử chỉ có được khi mà các vị hiểu được chữ "thật", "thật" là gì - mọi thứ là mong manh. Biết được rằng mọi thứ là mong manh, mọi thứ đến rồi đi, đây là bản chất rất ráo nhất của đời sống. Đến cả Đức Phật trước khi Ngài viên tịch Niết Bàn,... bình yên tự tại, Ngài cũng chốt lại lời dạy của Ngài trong mấy chục năm có một câu thôi. Mọi thứ ở đời là mong manh, cần trọng chớ có dễ người 1:11:26 Ngài nói xong Ngài đi luôn. Mọi thứ là mong manh. Tui càng già, tui càng thấm chữ đó. Tui quì, tui lạy Phật, tui chỉ nhớ có 1 câu, con lạy Ngài, con cảm ơn Ngài đã dạy con hiểu rằng: mọi thứ là mong manh. Vì Phật có 3 cái điều mà mỗi lần lạy chúng ta nên nhớ. Thứ nhất, Phật không thể nào cứu mình thoát chết, một khi mình đã trăm tuổi, Phật không thể giúp cho mình thoát chết nhưng Phật dạy cho mình không sợ chết, đó là ý nghĩa của cái lần thứ nhất. Cái lạy thứ hai, Phật không thể cho mình những gì mình thích nhưng Phật có thể dạy cho mình không thích cái gì. Cái thứ ba, Phật không thể nắm tay đưa mình đi tất cả mọi nơi, nhưng Phật có thể dạy cho mình hiểu rằng đi đâu cũng vậy thôi. Lạy Phật mà lạy bằng ba cái nhận thức đó thì mới đúng là phật tử.

Ở một lúc nào đó các vị sẽ thấy, buông được lòng thanh thản, ở tuổi này chuẩn bị buông đi quý vị. Quý vị có thể nghĩ tui sao cũng được nhưng mà tui nhớ hoài cái câu này, tui hay xúi phật tử xăm lên người câu này: Giải thoát là buông hết. Giải thoát là khả năng buông bỏ và chỉ kẻ nào có khả năng buông bỏ thì kẻ đó mới sống an lạc và chết thanh thản. Tuy nhiên, lỡ như khả năng buông bỏ ít quá thì phải làm sao? Khi buông mà nói buông không nổi thì ngay từ bây giờ hạn chế sở hữu những thứ khó buông. Có hiểu câu này không? Tui nhắc lại nghe, buông là giải thoát, buông là an lạc, nếu tự xét thấy mình không có khả năng buông thì ngay từ bây giờ hạn chế những thứ

khó buông, tuổi này hạn chế mua nữ trang lại, tuổi này hạn chế mua sắm nhà đất, sở hữu tài sản, tuổi này hạn chế dây dưa bè bạn, tuổi này nên sống nhiều với sự cô độc. Bởi vì sẽ có một ngày mặt bốn phía vách toàn là tường trắng, sẽ có một ngày mở mắt ra sẽ thấy mấy cái bàn inox gắn bánh xe, mở mắt ra thấy toàn mấy cô y tá và bác sỹ. Sẽ có một ngày mình nhớ lại những chuyến bay thân nhân tiễn mình ở phi trường thì mới nhận ra bây giờ nó tiễn mình tới phòng mổ và mình không biết có trở ra được hay không khi cửa phòng khép lại. Tin "trầm" đi. Bây giờ trầm mong gục mặt cắt cái đầu làm cho cổ cũng có một ngày nó báo là ung thư rồi, lúc đó mới: - Thầy ơi con nhớ lời thầy nói. Nhưng xin lỗi muộn quá rồi. Tui nhắc lại lần nữa chỉ có khả năng buông thì anh mới có khả năng sống an lạc chết thanh thản. Nếu ngay từ bây giờ, thấy khả năng buông bỏ của mình ít quá thì làm ơn hạn chế sở hữu những thứ khó buông.

Trong thời gian đi dạy học, tôi có biết một vài người phật tử họ đã làm đúng như vậy, họ nói họ vừa không muốn mà vừa không dám sắm thêm đồ... một là chật nhà, hai là bữa nay thích, mai chán rồi sao, mua thứ đắt tiền, tới khi liệng thì uổng, thêm chật nhà. Thứ ba, cái món đó chồng thích, vợ không thích, rồi vợ thích, chồng không thích, rồi vợ chồng thích mà con không thích phiền lắm. Nên cả nhà làm một cuộc tổng tuyển cử không mua cái gì hết, chỉ xài mỗi thứ ở mức độ cần và đủ thôi. Hiểu chữ cần và đủ không? Tôi đang ở nhà một người phật tử,... hình như lần đầu tiên tôi ở một cái chỗ mà trong nhà tôi không biết liệng đi cái gì nếu mà cái nhà đó giao cho tui. Hiểu hông? Tui rất thích ở chỗ mà kêu tui liệng tui không biết liệng cái gì, liệng một cái là tui chết liền... 1:16:23 Muốn làm đẹp một cơ thể, muốn làm đẹp một gương mặt, chúng ta có hai việc phải làm còn nhớ không ta? Một, bớt và thêm. Hông lẽ tui làm thầy chùa bắt tui dạy trang điểm, trang điểm là gì, là bớt và thêm, dầu phấn, dầu son, dầu mascara,... Bớt đi cái không cần và giữ lại hay là thêm vào cái cần. Nhà cũng vậy, Phật cũng vậy, toilet cũng vậy, nhà bếp cũng vậy, phòng khách cũng vậy, chỉ có hai việc. Một là lấy ra những gì không cần thiết, và giữ lại hoặc thêm vào những thứ thật sự cần thiết. Một nhà điêu khắc người Pháp, ông có cái bí quyết điêu khắc của ông, đơn giản lắm, đem về một cục đá, giữ lại cái cần

thiết, bỏ đi cái không cần thành ra các phần 1:17:31 Ông nói muốn tạc thành cô gái, để ẹt, đem một cục đá về, coi cái gì trên cục đá không cần thiết, bỏ đi thì phần còn lại chính là cô gái hiểu không? Một rừng người nghe mà không hiểu cái đó. Muốn tạc tượng một cô gái, đem tảng đá về ngồi suy nghĩ coi cái gì không cần thiết 1:18:00

16/03/2021 - 01:36 - 77july2015 - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

1:17:48 thì cứ bỏ, bỏ riết còn lại là cở chứ ai. Và thành Phật là gì? Ý chang như vậy. Thành Phật là trong vô lượng kiếp cứ ngồi dòm dòm thấy thứ gì, nghĩ coi thứ gì mà không cần thiết, đem bỏ, bỏ riết nó ra cái này. Còn mình thì sao? Mình bỏ riết, còn nguyên đồng rác. Mình bỏ tùm lum hết, cái còn lại là nguyên đồng rác, tức là ra mình á, mình nè.

Tui quay lại cái chuyện kinh nghiệm hành lí hồi nãy, nghĩa là chỉ giữ lại cái cần thiết, cái gì không cần thiết thì bỏ và chưa hết, tui đang nói đến chữ "thà" Chữ "thà" có bốn trường hợp. Chữ "thật" có hai, chữ "thà" có bốn. Sáng nay tôi cũng cao hứng tôi giải cho các vị nghe. ...1:18:56 Khi ta hiểu được đời sống này, bản chất nó là mong manh thì ta sẽ làm được bốn chữ "thà" sau đây. Thứ nhất, thà bỏ đi cái thích và giữ lại cái mình không thích. Đa phần mình toàn là hài nhi tóc bạc không à, là con nít có tóc, 1:19:29 là con nít sống lâu, có nghĩa mình nói con nít nó ham chơi, ham ăn, nhõng nhẽo, thích hun hít nựng nịu, thích ngọt, thích chịu vỗ về; mình nói con nít thật ra người lớn ý chang như vậy. Cho nên khi biết mọi thứ trong đời sống là mong manh thì mình chấp nhận cái "thà" thứ nhất. Thà bỏ đi cái thích, mà nếu cái thích đó không giúp được gì cho chuyện tu học của mình, không giúp được gì cho đời sống an lạc của mình thì cái thích đó phải hi sinh. Thí dụ như mua sắm, trưng trổ nhà cửa, quan hệ xã hội, blah blah blah. Thì nói chung, việc đầu tiên người tu là người có cái gan bỏ đi cái thích nếu cái thích đó không cần thiết. Xong chưa? Cái đầu tiên là "thà" bỏ đi cái thích.

Thứ hai là "thà" bỏ đi cái vui. Cặp thứ nhất là thích - ghét, cặp thứ hai là buồn - vui. Bốn cặp khái niệm người sống đời hay là người

hành đạo, chết sống cũng phải nhớ, đó là bốn chữ "thà" mà tui xúi mấy vị xăm nguyên một cái pháp mà buổi giảng tui bắt xăm riết, bước ra khỏi đây thành đại ca hết thì hơi kì. Đúng ra các vị phải xăm cái này lên người. Cái "thà" thứ nhất, cái này thành thần chú đọc mỗi đêm cũng được, một khi hiểu đời là mong manh, khi hiểu được chữ "thật", bản chất chữ "thật", sống thì con xin sống theo bốn chữ "thà" ở đây. Thứ nhất, thà bỏ đi cái thích, sống với cái xưa giờ mà con không thích, lâu ngày rồi con cũng sẽ thích nó thôi, hiểu hông? Chẳng hạn như quần là áo lụa, đồ hiệu đắt tiền thích hơn... Mặc mà hồng ai khen mình mặc đẹp, mặc mà hồng ai ngưỡng mộ, mình không thích. Nhưng mà khi mình biết đạo rồi, mình không màng đến cái thích nữa, mà chỉ là sự cần thiết, thí dụ như. Các vị ở đây có thọ bát quan trai mỗi tháng không? Bát quan là không ăn chiều đúng không? Khi một ngày mình bỏ được buổi cơm chiều, là mình tiết kiệm được rất là nhiều thời gian lắm đúng không. Mình sẽ làm những thứ hồi đó đến giờ mình không thích, buổi chiều thay vì phải đi chè cháo với bạn bè, bây giờ thì buổi chiều thích ở yên theo dõi hơi thở, mình ngồi xem sách, đọc kinh, hoặc có tào lao lắm cũng đi ra quét sân, chăm sóc cây cảnh trở vô ngồi thiền, chứ không còn sống lẩn xả, phớt lờ với bạn bè, đàn đúm như xưa nữa.

Cái "thà" thứ nhất là bỏ đi được cái mình thích. Thứ hai là bỏ đi cái hạnh phúc. Trong đời có 4 chuyện thôi, thích - ghét là một cặp, hạnh phúc - đau khổ là một cặp, từ đó tưởng hiểu hạnh phúc nhưng mình không. Bây giờ mình chỉ theo đuổi cái gì mình lợi ích, chứ không phải hạnh phúc nữa. Bởi vì cái hạnh phúc là đồ giả mà, tôi nói cái này chắc các vị không tin, theo như Phật pháp, có cái câu định nghĩa nghe rất là kì. Trên đời không có hạnh phúc, chỉ có giải thoát với đau khổ thôi. Có hiểu không? Thế giới không có hạnh phúc, Thế giới chỉ có giải thoát với đau khổ. Mấy vị không tin, nói cho nghe. Các vị đang đau bụng, đó là đau khổ, được vô cầu là hạnh phúc, đúng không vậy? Ngứa là đau khổ, còn gãi được là hạnh phúc, có đúng không? Nhớ quá là đau khổ, gặp được thì nó mừng, nó hạnh phúc, đúng không? Đói mà được ăn là thấy đã, như vậy có phải hạnh phúc là giải thoát khỏi đau khổ không? Bây giờ hiểu chưa, tui

thề độc trước vong linh của má tui và Tam Bảo, không hề có thứ hạnh phúc nào mà nó không gắn liền với đau khổ. 1:23:22

17/03/2021 - 12:27 - 77july2015 - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

1:23:17 Ngồi quá mỏi phải không? Mỏi là đau khổ, nằm xuống đây, nó đã nó hạnh phúc. Như vậy cái đã đó có phải là giải pháp khỏi đau khổ không? Nó ngứa quá mà nó không gãi, là đau khổ, nếu nó gãi thì đã đỡ lắm. Nhớ thương da diết trần trọc không ngủ được, dùng một cái gập nhau...đó có phải là giải pháp không? Như vậy tất cả hạnh phúc thế gian này đều là giải pháp cho đau khổ hết. Cho nên cái chuyện đầu tiên, người hiểu được thế giới này là mong manh, chuyện đầu tiên là thà bỏ cái thích, thứ hai là thà bỏ cái sướng, cái thứ ba thà bỏ cái dễ. Thích - ghét là một cặp, sướng - khổ là một cặp, khó - dễ là một cặp, đa phần chúng ta là hài nhi tóc bạc, kiếm cái gì nó dễ dễ mình theo đúng không? Mình ngại cái khó.

Quên tới giờ mình ngưng, tui có tật nói dài nói dai....

1:24:32 Bây giờ tui chốt lại đây một chút xíu. Bốn cái thà. Cái thà thứ nhất là bỏ đi cái mình thích, thứ hai bỏ đi cái hạnh phúc, thứ ba bỏ đi cái dễ, thứ tư là bỏ đi cái quen thuộc. Cái thứ tư mới khó hiểu nhất, có hiểu chữ quen thuộc không? Tui nói cái này thật ra họ chém tui nè. Chỉ có trâu mới quen ngộ, chỉ có chó mới quen đường, con người phải luôn luôn sáng tạo, nghe kịp không? Cái đại kị của con người là sống theo lối mòn, chúng ta thường hay đi lối mòn lắm. Trai lớn lấy vợ, gái lớn lấy chồng, đó là một cái lối mòn. Chồng nó đập gần chết mà hễ bỏ đi thì mang tiếng, đó là lối mòn; con vợ có lăng lơ cách mấy, không ra gì mà bỏ đi cũng không được, đó là lối mòn. Con hư cũng phải ráng gồng ngu, đó là lối mòn thì thôi cái đó tui không ý kiến nha. Chuyện gia đình tui không ý kiến nhưng mà lấy chuyện tín ngưỡng, chính trị, văn hóa, cũng như vậy. Người ta vậy mình đi ngược lại coi cũng kì, hiểu hông? Toàn là lối mòn. 99% con người sống trong đời sống này toàn là sống trong lối mòn. Không thích nhưng cũng phải làm, vì không làm nó kì.

Cho nên, trong kinh dạy rất rõ. Có vô lượng chúng sinh trong vô lượng vũ trụ nhưng mà gom gọn chỉ có 3 nhóm chúng sinh thôi. Nhóm 1 lấy mình làm trọng, lấy suy nghĩ của mình, lấy cảm xúc của mình, cái gì tui thấy thích, cái gì tui thấy sợ, cái gì tui thấy vui thì tui làm, đó là lấy mình làm trọng. Cái nhóm thứ hai là lấy đời làm trọng, tức là lấy cái dư luận, lấy cái tiếng đời; chắc, đời ta giờ xưa vậy, giờ không làm cũng kì. Về mặt tôn giáo, về mặt văn hóa, xã hội, về mặt tục lệ ông bà cổ truyền như vậy như vậy không làm thì cũng kì. Nói chung là sợ mang tiếng, sợ dư luận thì cái hạng thứ hai này gọi là nhóm lấy đời làm trọng. Nhóm thứ ba là lấy đạo làm trọng, có nghĩa là cái gì đúng thì làm, không để ý cảm xúc bản thân. Có nhiều khi làm cái chuyện đó trong bụng mình không thích nhưng mà thấy cái chuyện này đúng, đúng theo lời Phật, đúng theo đạo, đúng theo lí thì mình làm và mặc cho thiên hạ nói gì thì nói. Không coi nặng cảm xúc bản thân, không coi nặng tiếng đời dư luận, mà chỉ xét trên nội dung vấn đề. Đây là cái chuyện đúng nói theo tinh thần đạo pháp, giáo lí nhà Phật; nói theo lẽ phải thế gian chuyện này đúng, chuyện này cần thiết; còn dư luận nói sao kệ nó.

Cho nên tôi biết có nhiều người rất là giận tôi khi tôi đem cái sự thật này ra tôi nói. Nhưng mà cũng có người cảm ơn, tôi không sợ người ta giận, cũng không mong người ta cảm ơn nhưng vì một người nói Pháp, tôi phải nói thật. Đại kị sống theo lối mòn, tôi nhìn thấy những gia đình không hạnh phúc, tôi nghĩ liền, họ đang theo đuổi một lối mòn, lẽ ra dứt khoát ra là khỏe quá rồi nhưng mà vì những lối mòn nào đó sợ con mồ côi, sợ con khổ, sợ con không cha, sợ con không mẹ,... Đối với những cái sợ đó, theo tôi là lối mòn rất là tào lao. Bởi vì mình giữ lại nhau để làm cái gì khi mà biến cái nhà thành cái địa ngục. Tự nhiên tôi nhớ cái gì tôi nói cái đó, rồi trong đạo cũng vậy, ngoài đời cũng vậy, hãy cẩn thận với cái mình gọi là lối mòn, đi theo lối mòn là không có một lúc, một phút giây nào nhìn lại con đường đang đi, tôi e rằng chúng ta đang ngựa quen đường cũ....

1:28:18 Nghe kĩ câu này, tôi nói cho các vị xong, tôi tắt liền chứ tôi cũng đang mệt lắm nè. Cuộc đời vô thường không có gì đứng yên, mọi thứ nó đều là một dòng chảy, tôi nói chậm.. Tất cả giải pháp cho

các vấn đề đều mang tính nhất thời, cho dù đó là giải pháp chính trị, giải pháp tôn giáo, giải pháp văn hóa, tui nói có hiểu được cái này không ta. Trong một tình huống nào đó hay một thời điểm lịch sử nhất định nào đó, thì đường lối chính trị đó là ok nhưng sau thời điểm đó 2 năm, 3 năm thì đường lối phải đổi đi, chứ không thể khư khư ôm lấy nguyên một xấp lí thuyết đó đem áp dụng cho mọi nơi mọi lúc. Tui tui van các cố hãy nhìn lại, tất cả các học thuyết tôn giáo, chính trị phục vụ cho chúng sinh chứ không bắt chúng sinh phục vụ cho học thuyết, có hiểu cái đó không? Mọi thứ là vô thường cho nên mọi giải pháp cho từng vấn đề cũng đều mang tính nhất thời. Không gì ngu xuẩn cho bằng lấy một thứ nguyên tắc áp dụng cho mọi tình huống, mọi nơi mọi lúc vì dòng đời vốn dĩ là vô thường.

Chúc các vị ăn ngon.

Từ Ân 3 tháng 10 Trưa

Kalama tri ân bạn 77july2015 ghi chép.

04/10/2020 - 10:52 - caoxuankien - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

Ghi âm Pháp thoại

Trưa Thứ Bảy 03 tháng 10 năm 2020 Chùa Từ Ân Berlin Đức

Xin tri ân cô Quyên Lê phát live video trên FB.

27/03/2021 - 08:24 - 77july2015 - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

Bảy tỷ người trên Trái đất này là một con số rất là nhỏ, và vô số chúng sinh trong đời mới là con số chính. Tất cả chúng sinh trong đời gộp chung trong 4 nhóm sau đây, hồi sáng tôi đã nói sơ sơ rồi. Nhóm 1 là cả cuộc sống chỉ nhắm một lí tưởng duy nhất thôi, đó là trốn khổ. Các vị có biết có những người cả đời ăn hông đủ no không? Chắc sướng quá không biết loại người đó. Đói suốt vậy đó. Rồi cả đời không biết khỏe ngày nào hết, bệnh suốt, nó khóc ngàng ngặc trên tay mẹ rồi cứ vậy nó bệnh suốt tới hồi lấy chồng lấy vợ, cứ bệnh hoài như vậy đó. Rồi có người cả đời trực trặc lặn đạn vì tình

duyên, tức là đụng vô mối nào là rã mối đó, mà cứ yêu hoài, quờn là yêu, lạ lắm. Biết là mình không có duyên trong cái chuyện đó mà cứ rã đám này là xáp vô đám khác, càng xáp vô càng tệ, bởi vì càng già càng xấu, mà càng xấu thì nó càng khó kiếm, mà càng khó kiếm thì càng hăng máu, mà càng hăng máu thì càng xáp tầm bậy, cứ như vậy. Cho tui nói lén một người mà không nói tên tuổi, địa chỉ, trước khi lấy chồng là có tám mối, lấy rồi thì không yên phận với ông chồng mà tiếp tục dính thêm năm, bảy mối khác, rồi cuối cùng ông chồng ổng điên lên, ổng mới... ổng là dân Mỹ mà, ổng biết bắn bả và ổng tự sát, mà bắn bả 2 phát bả không chết mà ổng 1 phát ổng chết. Tại sao ổng bắn bả? Bởi vì ổng phát hiện ra bả lấy tiền nhà để nuôi người đàn ông khác, khi ổng biết vậy thì ổng giết bả. Bả không chết, thì khi ổng chết rồi còn bả xuất viện thì bả nuôi ông khác, đến giờ thì bả nuôi ông khác nữa. Tại sao tui phải đem chuyện này ra tui nói? Cả đời khổ vì đói, cả đời khổ vì bệnh, cả đời khổ vì nghèo, cả đời khổ vì lận đận. Cho nên tất cả mọi nỗ lực của họ trong đời sống chỉ nhằm 1 mục đích duy nhất là: trốn khổ. 02:59 ...mấy chục con, cả đời không bao giờ biết ăn no, con nào con nấy ốm gior xương vậy đó. Loại chúng sinh đó cả đời chỉ đói khổ thôi. Loài chúng sinh cả đời chỉ trốn khổ.

Loài chúng sanh thứ hai là nhóm tìm vui. Là cả đời cứ tung tăng tung tăng đi tìm cái nó thích. Loại thứ nhất là cả đời đi trốn cái nó sợ nó ghét. Nhóm chúng sanh thứ hai là cả đời đi tìm cái mình thích. Từ đó mới dẫn đến kiểu tu hành khác nhau. Loại người cả đời trốn khổ, họ thích cầu nguyện, cầu cho con đừng bị cái này cái kia. Nhóm thứ hai, nhóm tìm vui, khi đến chùa nó cũng thích tu theo kiểu cầu nguyện để được cái này cái kia. Đây chính là điều nhứt nhối nhất ở đạo phật. Từ ở chỗ độ sinh mà chuyển sang độ tử. Hai điều lúc còn sống làm ơn đàng hoàng một tí, tới hồi ngặt nghèo không cần ai.. Chính vì hồi sống không chuẩn bị cái đời sống tâm linh tinh thần cho nó ra hồn ra trò, cho nên tới hồi chết mới tin cậy, mới giao thoát cho con đường khác. Chứ nếu các vị ngon lành rồi, các vị có nằm giường đắp chiếu, tui vẫn tin các vị tự siêu độ. Tôi nói lại lần nữa, nếu hồi còn sống, các vị có đời sống tâm linh tinh thần ngon lành thì các vị có đắp chiếu, tui vẫn yên tâm là bà này bả siêu. Còn

các vị trong đầu chỉ biết tiền, ăn rồi chỉ biết le lưỡi đếm tiền, bây giờ mà có chết giữa chánh điện này, mà có một ngàn tăng nín tụng tui cũng không tin là nó siêu. Trong đây có nhiều người bất mãn tôi khi mà nói ra mấy chuyện đó. Nếu mà có 1000 tăng ni tụng mà siêu thì mấy thằng đại gia nó chết nó siêu hết rồi. Mình đại gia cứ cúng tiền thoải mái, cúng cho tăng ni, cao tăng ông chừng 50 ngàn... Giáo pháp này không có dành cho đồng tiền. Nó mắc cái chứng gì mà lúc mình đang ngon lành là mình không tin chuyện đó, tới hồi ngập ngập mình mới tin...05:39 Hạng thứ hai là hạng ăn rồi cứ đi vun xới những ước mơ. Và cái tui nói rất là nhiều lần, 100 người Việt Nam đến chùa đối với tôi chỉ có 1% là Phật tử đúng nghĩa thôi, đó là nhóm người nhận ra sự vô nghĩa, tẻ nhạt của đời sống. Tui nhắc lại một lần nữa, nhóm 1 là họ thấy cuộc đời này qua vị đắng. Nhóm 2 họ thấy cuộc đời này qua vị ngọt. Nhóm 3 là nhóm không có ý chí, tức là nhóm buông xuôi. Nhóm 4 là nhóm mà tui gọi là Phật tử thứ thiệt, có nghĩa là đối với họ, đời sống này không đắng không ngọt, mà là nhạt. Chũr nhạt ở đây nó có nghĩa là không có gì để thích và không có gì để ghét.

Và phương tây họ có 1 triết gia không biết bà con mình có rành không, là ông ... Ông nói rằng đời sống này nó tẻ nhạt, vô vị và vô nghĩa. Tui nói lại một câu nói trong bộ phim nổi tiếng Twilight. Trong phim đó chàng là 1 quỷ dracula hút máu, yêu một người con gái ngoan hiền, thơ ngây, bình thường. Trong giây phút nồng nàn nhất, chàng mới hỏi nàng một câu tui cho là rất Phật pháp, vô cùng và vô cùng Phật pháp. Chàng hỏi câu này: - Em à, nếu tui mình đời đời bất tử không chết thì mình sẽ sống cho cái gì? Một năm ăn bao nhiêu tấn gạo tui hỏi câu quý vị tỉnh bơ, chứ câu này mà nói với tôi, tôi rất là sốc, tôi rất sốc khi nghe chàng hỏi nàng câu này (...) Trong kinh nói, chúng sanh hạ căn, suốt cuộc sống chỉ cầu cho bớt khổ thôi; chúng sanh trung căn, cầu cho cuộc sống được vui; hạng chúng sanh thượng căn, cả khổ vui đều mong manh và vô nghĩa. Cho đến bao giờ mà bà con thấy sự có mặt của mình trên đời nó không có cần thiết thì khi đó bà con mới khá được. Tôi nói hơi sáng, tất cả những gì quý vị nói là hạnh phúc, chỉ là giải pháp cho đau khổ thôi. Còn bây giờ đây tui thấy toàn dân cũng khỏe mạnh, chắc các vị

chưa thấm, tất cả những gì quý vị cho là hạnh phúc, nó chỉ là giải pháp cho đau khổ thôi. Phải sống chánh niệm, thường xuyên chánh niệm thì mới hiểu ra câu vô cùng sâu sắc này. 08:45 Tất cả hạnh phúc trên đời chỉ là giải pháp cho đau khổ thôi, cứ mỗi lần mình giải quyết được một nỗi khổ, niềm đau thì sự giải quyết đó mình đặt cho cái tên là hạnh phúc. Các vị phải đói bụng thì ăn mới ngon, các vị phải khát nước thì uống mới đã, các vị phải nhớ thương một người thì khi các vị gặp mới vui, tôi xin bảo đảm 1000% là nếu không có đau khổ thì không có hạnh phúc. Cái chuyện đó nghe rất là khó tin nhưng mà tui dám bảo đảm không có hạnh phúc nào mà nó không về trái của đau khổ hết. Ví dụ như các vị ngồi lâu rồi mỏi, thì lén lén vương vai, nó đã dzữ lắm. Trưa nay đứng ra là ngộ xong tui đi về tui ngủ một giấc. Đến lúc ra khỏi chùa là đã trễ lắm rồi, tui về tới nhà mới là một giờ đúng. Tui tranh thủ nằm một chút, đang nằm thì nghe bấm chuông cửa. Lúc đó tui mới chợt nghĩ đến bài giảng sáng nay. Tui nói đúng rồi, thực ra tất cả hạnh phúc trên đời này đều dẫn đến khổ. Nếu tui mình không tranh thủ chạy qua chùa, thì bây giờ mình nằm thẳng cẳng tới chiều nó đã biết bao nhiêu...

10:19 Cái câu này, tui rất muốn thuê người tạc lên 1 cái tảng đá để trước chùa, cái câu này người đời họ coi không thấm, còn người thực tu nghe câu này... Tui mong đời sau tui sanh ra, tui 57 tuổi có 1 ông thầy giống như ông này đến nói tui nghe câu này, tui bỏ tui đi hết, bỏ hết vô chùa, nghe nè: Con sư tử mỗi sáng phải chạy để tìm thức ăn, con nai mỗi sáng phải chạy để không làm thức ăn cho sư tử. Hiểu không? Tại sao câu này nó sâu, là đời sống này tất cả chúng ta đều là những con nai và những con sư tử hoặc có lúc làm nai, có lúc làm sư tử, chúng ta cứ chạy miệt mài, tui nhắc lại cái sâu của nó. Con sư tử sáng nào cũng chạy đi tìm thức ăn, và con nai sáng nào cũng chạy, cả đời con nai cũng chạy vì nó không muốn làm thức ăn cho sư tử. Cuộc đời này nỗ lực chạy, ai phiêu lưu thì đẩy về phía trước, nếu anh đứng là anh sẽ bị lịch sử nghiền nát, thế là anh nhắm mắt anh chạy, anh phải đi làm để anh có tiền, anh giữ cái nhà của anh, cái xe, anh giữ chồng, giữ vợ của anh, và anh nuôi đám con của anh. Anh giữ là giữ danh giữ lợi, giữ quan hệ xã hội, giữ tình cảm, những thứ sở hữu vật chất. Anh luôn luôn hoặc là con

sư tử, anh chạy đi kiếm ăn, hoặc anh là một con nai, anh chạy để không phải là thức ăn của con sư tử. Câu đó nó sâu ghê lắm.

Có một đêm đó tui gặp cô chủ nhà mấy phút, tui hỏi nhà sao hông kiếm 1 tượng phật để thờ, cô nói cô đang tìm một bức tượng vừa ý, cô nhìn vô cô thấy cảm được cô mới thờ. Thì cô đi rồi, có một mình tui mới chực nhớ một câu chuyện nhỏ thôi. Có cô phật tử cô ở tiểu ban nào đó, cô đi tới Cali, cô đứng ở trên cái thuyền tàu, cô chụp hình mấy bức tượng. Lúc đang ngủ buổi trưa, cô gọi phone là cô đang đứng ở tiệm tượng phật, con quay phim cho sư, sư lựa dùm con 1 tượng. Con đang đứng ở tiệm tượng mà con không thích tượng nào. Tui đang ngủ trưa,... tui dòm dòm tui thấy, - rồi cô lấy bức tượng sư đi. Ủa tại sao vậy? - Tượng đồng thì nó lên đen, tượng đá quá nặng, mà tượng gỗ tui thấy nó không đẹp. Còn tượng sư thì nó nhẹ mà nó vẫn đẹp, cô lấy bức tượng đó đi. Xong tui ngủ tiếp. Thì tối hôm đó, cô kêu lại tui cô chọn bức tượng sư. Các vị có thấy tui lạc đề không? Tui đang giảng thì lặn qua tượng phật. 13:58

15/05/2021 - 12:45 - 77july2015 - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

Cô đó chưa từng tới cái am ở đây, chứ cô hỏi tui: - Sư chụp hình cho con coi cái tượng Phật sư đang thờ đi. Tui nói: - Tui không có thờ tượng Phật,.. tui thờ cái hộp quẹt. Nếu các vị hỏi tôi, nguyên cái tử đại tạng, nội dung của tử đại tạng cái gì, tui nói cái hộp quẹt, cái bật lửa. Các vị hỏi tôi, Đức Phật giác ngộ cái gì dưới gốc bồ đề, tui nói cái bật lửa. Mấy vị hỏi tôi mấy chục năm hoàng pháp độ sinh Phật đã giảng cái gì? Tui nói cái bật lửa. Và toàn bộ nội dung của Phật pháp, của chư Phật ba đời 10 phương, các vị Bồ tát thánh hiền cũng chỉ là cái bật lửa. Và nội dung của toàn bộ vũ trụ vô lượng vũ trụ cũng chỉ trong cái bật lửa. Cho nên nếu không tìm được tượng Phật nào vừa ý thì các vị kiếm đại cái hộp quẹt để trên bàn thờ để thờ. Đương nhiên là phải nghe tui giải thích tại sao.

16:03 Trước khi giải thích cái đó, tui phải nói cho mấy cô nghe câu chuyện, đó là bên Tàu có một nhà thơ lớn đó là Tô Đông Pha. Ông có một câu thơ mà tôi rất thích: Trong cây đàn không có tiếng đàn.

Trong ngón tay người nghệ sĩ không có tiếng đàn... Vậy tiếng đàn ở đâu? Nói về kinh Phật, khi ngón tay cộng với dây đàn, cùng đàn, với tất cả điều kiện này thì nghe được tiếng đàn. Tại sao cái bật lửa được gọi là nội dung Phật pháp? Toàn bộ thế giới này chỉ là sự cộng hưởng, sự tương tác giữa sáu căn và sáu trần mà thôi. Người không biết Phật pháp cho rằng thế giới này có núi non xanh cả xanh biển, con người, phố xá, đồng quê, kênh rạch nhưng mà theo Phật pháp nói rất ráo toàn bộ thế giới này chỉ có sáu căn và sáu trần. Sáu căn thì có mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý. Sáu trần là tất cả những gì sáu căn biết được. Tui hỏi các vị nha. Nguyên cái vali này có gì nằm ngoài sáu trần không? Cái thứ phải nhìn bằng mắt, cái thứ phải nghe bằng lỗ tai, cái thứ ngửi bằng mũi, cái nếm bằng lưỡi, cái sờ chạm bằng xúc giác, cái nghĩ này nó là ý thức. Nếu phân tích như vậy thì cả cái hành tinh này có cái gì nằm ngoài sáu trần không? Mặt trời là trần gì trong sáu trần? Mặt trời là đối tượng của cái căn nào trong sáu căn? Về mắt, về xúc. Mặt trời nó xa như vậy còn nằm trong sáu trần đúng không? Sáng nay tôi nói mấy vị nghe là Tổng thống Trump bị bệnh Covid như vậy TT Trump có nằm trong sáu trần không? Trần thứ mấy? Trần thứ sáu, tức là mình không sờ, không thấy nhưng có thể nghĩ về ổng. Như vậy toàn bộ thế giới này không có gì nằm ngoài sáu trần hết. ..19:23 Cái mà biết được sáu trần gọi là sáu căn. Như vậy vô lượng vũ trụ này không có gì nằm ngoài sáu căn sáu trần đúng chưa?

Vậy tui hỏi các vị, ở đâu ra cái microphone mà tui đang nói vậy? Có phải do con người tạo ra không? Cái ly nước này cũng vậy. Cái ly thủy tinh này cũng vậy, cát nấu ra thì thành thủy tinh, còn nước dính qua bao nhiêu giai đoạn chế biến tinh lọc, khử trùng thì mới thành ra nước cho mình uống. Như vậy nguyên thủy nếu không có con người trên trái đất này thì có ly nước này không? Khi có mặt của con người với bao nhiêu kiến thức khoa học, cộng với nhu cầu vật chất, cộng các thứ lại thì mới cho ra ly nước này. Cộng vô số điều kiện mới ra ly nước này, mà này tui nói rồi. Nước trong thiên nhiên có sẵn, còn cát trong thủy tinh này cũng từ thiên nhiên lấy ra...20:50 Tui nhắc lại, tiếng đàn không có trong cây đàn, tiếng đàn không có trong ngón tay người nghệ sĩ, nó không có trong thùng đàn, không có trong dây

đàn, trong phím nhưng mà khi những thùng, những phím, những dây và những ngón tay của người nghệ sỹ, những kiến thức và cảm hứng của người nghệ sỹ cộng lại mới bèn ra âm thanh. Nhưng mà nói như vậy đủ chưa, theo trong giáo lý A tì đàm của Phật giáo còn một chuyện nữa động trời quý vị có thể nghe mà sốc, rất là sốc. Chân tâm, chân tình mà nói thương thì ráng về đây gieo duyên bằng không thì diễn giải cái này tui vừa tiếc vừa sợ. Tiếc là nói không biết có ai hiểu không, khổ cái thân già của tui, mà sợ cái là không ai hiểu. Khó nhận ra được. Âm thanh muốn tạo ra được thì cần vô số điều kiện như tui vừa nói đúng không? Chưa hết còn một chuyện nữa, được gọi là âm thanh là nhờ bởi 2 điều kiện sau, điều kiện căn và điều kiện cảnh. Điều kiện căn là kiến thức, cảm hứng nghệ sỹ, cây đàn ngon lành gồm dây, trục, phím, thùng, cộng hết thì ra âm thanh, là tiếng đàn, nhưng mà đủ chưa? Chưa, còn một chuyện nữa, có đứa nào nghe hay không? Nếu không có ai nghe thì làm sao ra tiếng đàn? 22:53

17/05/2021 - 12:45 - 77july2015 - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

Được gọi là mùi thơm vì có đứa nó ngửi, chứ không có ai ngửi mùi đó thì cái đó không được gọi là mùi... Còn một chuyện động trời nữa, các vị có biết mỗi đêm các vị nhìn lên trời mà thấy ánh sáng của ngôi sao, các vị biết ánh sáng đó mất nhiều triệu năm mới đến được trái đất mình. Ánh sáng mặt trời dội vô đó rồi ánh sáng phải đi quãng đường rất là xa mới xuống tới đây để mình nhìn thấy ánh sáng đó. Khiếp như vậy. Cho nên những hình ảnh các vị thấy nó đẹp, thật ra cái đẹp đó không phải thực thể có thật mà do có con mắt mình nhìn cái đó, cái đó được gọi là hình ảnh, màu sắc. Còn chuyện nó đẹp hay không đẹp tùy thuộc vào vốn liếng tâm thức, nền tảng văn hóa của mỗi người. Đâu phải nhiều màu sắc sỡ mới đẹp, nhưng mà đối với người Nhật, cái màu phải nhu nhã, đơn giản. Bắt một bà đầm Tây Đức mặc cái xà rông của Bắc Hàn, tui nghĩ bà làm không nổi, nhưng mà ngược lại bắt một người con gái Ấn Độ ăn mặc hở hang như một cô gái Âu Mỹ thì tui nghĩ là chuyện không nổi. Như vậy việc đẹp xấu trên đời này nó được đánh giá dựa trên nền

tảng nhận thức - được thiết lập trên vô số những nền tảng về văn hóa, về dân tộc tính, về thẩm mỹ của mỗi người. Như vậy đẹp xấu trên đời này vốn dĩ có một giá trị rất là...24:51 Ví dụ như trong nhà mình có nhu cầu thì có cái trống, nếu đây là quán cafe thì tui e rằng không có lí do gì người ta có cái cặp chuông trống này hết. Do đây là cái chùa, nên mới có cái chuông, cái trống. Tại sao phải có vì lẽ ở chùa cần đến tiếng chuông và tiếng trống, do có nhu cầu chuông, trống nên mới có chuông, trống. Do có chuông, trống nên mới có người đánh chuông, trống. Do có người đánh chuông, trống nên chúng ta mới nghe tiếng chuông, trống. Giờ tui làm lại vòng tròn nha... Bây giờ tui trở lại lí do tại sao chúng ta thờ cái bật lửa. 25:50

22/05/2021 - 08:43 - 77july2015 - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

(25:50) Vì cái bật lửa nó dạy cho mình 2 cái triết lý đạo đức, 2 cái triết lý mình triết vô cùng sâu sắc mà tôi nói các vị đừng buồn, tôi chỉ mong.... Sáng nay, tại sao tôi rất là giận vụ ghi live này, bởi vì tôi muốn các vị ở xa nhìn mặt tui... Tại sao tui thờ cái bật lửa chứ không thờ đức Phật? Bởi vì Phật - tui nghĩ rằng nên để tưởng tượng về Ngài hay hơn là thông qua một hình vẽ.

26:39 Ở đây có ai đọc quyển Hoàng tử bé - Le Petit Prince của Saint-Exupéry?... 27:06 Có một câu chuyện rất là hay. Cậu bé này nhờ ông kia vẽ cho cậu 1 hình con voi. Thì người được cậu bé đề nghị vẽ thì một hồi sau ông vẽ 1 cái nón, cái nón nỉ... 28:13 - Cái này đâu phải là con voi! - Nếu ta vẽ hình con voi thì con voi qua hình vẽ đó nó không đi xa hơn; nhưng chính vì ta vẽ cái nón nỉ mà ta nói nó là con voi thì cái hình ảnh con voi thông qua tưởng tượng của con sẽ phong phú hơn nhiều. Quý vị hiểu chưa?

Giả sử như tôi yêu thương 1 người con gái, mà cổ gửi cho tôi 1 tấm hình chụp rõ ràng thì mỗi lần tôi nhớ cổ, tôi lấy ra tôi nhìn. Cổ từ chối, cổ giữ lại cái hình, cổ đưa cái khăn cho tôi. Thấy cái khăn thì không bằng cái hình nhưng mà mỗi lần tôi nhớ cổ, tôi cầm cái khăn thì mức tưởng tượng của tôi nhiều hơn.

Quý vị có nhớ câu chuyện ông thầy chùa đi qua 1 con đò không? Lần đầu tiên ông đi qua đò, ông nhìn chăm chăm người ngư phủ... - Ông thầy đi qua đò mà còn nhìn em nữa! - Okey, người ta trả 1 đồng, tui trả 2 đồng coi như tiền phạt. Lần sau ông đi qua đò, ông chánh niệm không nhìn cô đó mà ngó chăm dằm xuống cái lườn đò. Thì lên bờ cổ đòi 3 đồng. - Lần này tui không nhìn cô. - Đúng thầy không nhìn con nhưng cái thứ không nhìn tới lúc tưởng tượng còn dữ dội hơn... Lần sau, ông đi đò, ông nhìn đúng cái mặt cổ ông cười, hỏi cô khỏe không rồi ông kiếm chỗ ông ngồi. Qua bên kia sông cổ nói miễn phí. Vì thầy chùa thì không có tiền, mà chuyện chở đùm thầy chùa thì không có gì lạ. Đó là 1 lí do. - Nhưng bữa nay tui có nhìn cô. - Không, lần này trong lòng thầy, thầy đã không ưa con nhỏ chanh chua này rồi. Cho nên thầy nhìn con là bằng mắt nhưng trong lòng thầy, con là con quỷ cái, là thầy không còn thưởng thức con nữa... Như vậy con lấy lí do gì con phải lấy tiền 1 người không thưởng thức mình.

Cho nên cái quan trọng nhất ở đây, cái hình ảnh, âm thanh, nói theo A-tì-đàm là mình muốn đánh giá nó hay hay dở thì nó phải qua 1 lớp sàng lọc nhiều nhiều khê, phức tạp. Một người dốt nát không thể nghe được giao hưởng concerto, một người dốt nát về hội họa không thể nào thưởng thức tranh của Picasso. Cái trật tự của mắt, tai, mũi nằm tùm lum hết; màu sắc không hợp lí. Nhưng mà một ông có kiến thức về hội họa, ông thưởng thức tranh Picasso với niềm đam mê, sẵn sàng bỏ ra bạc triệu để mua về. Quý vị đánh giá về đẹp, âm thanh, mùi vị, kiến trúc,... đòi hỏi quý vị phải dựa vào 1 lô những nền tảng về kiến thức về thẩm mỹ, cảm xúc cá nhân, chưa kể nền tảng môi trường sinh trưởng rất là lớn... 33:26 Thầy Trần Văn Khê nói về lễ nhạc Phật giáo rất là hay, vì xuất thân của thầy là Phật tử, thầy rất có cảm tình với Phật pháp, mà biết bao nhiêu người, ngay cả ông Trần Quang Hải con ông, mang tiếng là tiến sĩ âm nhạc nhưng cảm tình của ông này không sâu sắc bằng ông cụ Trần Văn Khê, là vì cái nền tảng, gốc gác của 2 người không giống nhau.

Nói chuyện xuất thân mới nhớ ông triệu phú có thằng con trai nó xài tiền hoang phí, còn ông thì xuất thân nhà nghèo nên đến khi ông có

tiền, ông xài cũng tăng tiện, ông đi ăn cũng kêu món rẻ rẻ rồi khi ông đi để lại tiền tip, tiền bo là số tiền nhỏ nhỏ. Còn thằng con ông để 1 lần 50 euro. Thì thằng bồi đó, nó nhin không được, đến khi ông đó ông đi để lại cho nó 2 euro, nó mới nói: - Con trai của bác hào phóng, mỗi lần tới đây cho tới 50 euro. - Tại vì ba của nó giàu hơn bao của tui... Ý là ba của nó giàu hơn ông nội của nó.

Tui quay lại cái hộp quẹt. Vạn pháp trên đời này vốn dĩ A được gọi là A, B được gọi là B, là bởi vì vô số điều kiện khác được gọi là âm thanh. Để có được âm thanh thế này, lại cần vô số điều kiện, như là cái ngón tay, 2 cái ngón tay chạm nhau, chưa đủ, các vị không điếc thì quý vị mới nghe được, chưa hết, cái microphone này không bị hư, nếu nó hư thì không chuyển âm thanh đến tai quý vị được. Các ngón tay này phải ok, lỗ tai quý vị phải ok, cái microphone cũng phải ok, một đồng thứ ok thì quý vị mới nghe được cái búng tay của tôi. Cho nên, trong cây đàn, không có tiếng đàn, trong ngón tay người nghệ sĩ không có tiếng đàn nhưng những thứ này cộng lại bèn ra tiếng đàn.

Trong cái hộp quẹt nó có nhiều phụ kiện, nhiều chi tiết khác nhau. Cái bánh xe không có lửa trong đó, cái đá lửa cũng không có lửa, cái bụi nhụi chứa xăng cũng không có lửa sẵn trong đó, cái vỏ hộp quẹt cũng không có lửa... Tất cả những thứ không có lửa gộp lại với nhau cũng không có lửa, cho nên mới nhét vô túi áo túi quần được. Nhưng khi ta cần thì những thứ này tương tác với nhau, bèn tạo ra lửa. Thế giới này cũng vậy, nếu không có những điều kiện hỗ trợ lẫn nhau thì không có nhà cửa, phố xá, không có con người.

Một thằng bé nó hỏi: - Bố ơi năm nay con mấy tuổi? - Năm tuổi. - Bố ơi, trước đây 5 năm con ở đâu? - Ở công viên. - Tại sao? - Vì ba má không gặp nhau ở công viên, sau đó sao mới ra con. Thì cái công viên đó có chứa đứa bé không? Trong người nữ đó có đứa bé không? Trong cậu con trai đó có đứa bé không? Cộng những thứ đó lại bèn ra đứa bé.... Câu chuyện nghe rất là kì, nhưng mà nó rất là sâu, sâu ở chỗ là thì ra vạn pháp nó cần đến vô số điều kiện. Nên nhớ trên đời này không có gì mà không cần đến những điều kiện để có mặt. Chuyện thứ hai, trên đời này không có gì tồn tại độc lập.

Trong 1 chiếc xe không có đồng phụ tùng, mà trong đồng phụ tùng không có 1 chiếc xe. Có nghĩa là nó ráp lại mới ra 1 chiếc xe.38:53

31/05/2021 - 12:23 - 77july2015 - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

38:53 Nếu bây giờ tháo ra từng phần, tháo khớp từng phần của 1 cơ thể, chúng ta không có 1 hoa hậu, không có 1 lực sỹ, nhưng mà nhờ những thứ này cộng hưởng lại... Các vị còn nhớ, ai mà học sinh học còn nhớ, cơ thể con người ... nó gồm 4 chữ, cộng lại là ra chữ C-H-O-N, C là carbonic, H là hydrogen, O là oxygen, N là nitrogen. Nếu tách rời 4 chữ này ra thì không có con người, chúng ta biết rằng, chúng ta chỉ mất thở nửa tiếng đồng hồ thôi thì 1 cái cơ thể khả ái, dễ thương nhất cũng không ai dám chạm vô, đừng có nói chạm, chứ kêu ở chung phòng với cái xác đó tui nghĩ nhiều người cũng ngại. (...)

41:20 Trong kinh còn 1 câu nói thế này về thân xác, tám thân này là hình hài vật chất, xem ra nó không có liên quan đến tinh thần, tâm linh, nhưng chỉ cần tám thân này vô tri bất động thì nó trở thành cái của nợ mà ai cũng sợ cũng ngán. (...)

42:56 Có một chuyện có thật, mẹ tôi nửa đời sau mẹ sống ở chùa. Đêm đó khoảng 1 giờ sáng mẹ tôi nghe tiếng gọi cổng, mẹ mới mở đèn để hỏi ai, thì có 1 iếng trở rất là quen, quen lắm: - Cô Tư ơi, vợ chồng con xin ghé vô nghỉ xú rồi sáng tui con đi. Phật tử rất là thân, thân lắm. Thân tới mấy thế hệ, thành ra mẹ tui biết má, ba của cặp vợ chồng đó, rồi biết họ luôn. Đương nhiên, bà cụ mới mở cửa cho 2 vợ chồng vào; 2 vợ chồng đi vô thì trên tay bồng 1 đứa bé; mẹ tui mời đưa họ vô cái phòng mà họ xin ly nước ngồi đây đến 4 giờ là đi rồi. - Thì có chỗ cho em nó nằm chứ bồng hoài. Mẹ tui đi rót nước: - Sao lấy gì trùm mặt nó vậy, sao mà không cho nó thở?! Quý vị hiểu gì chưa? - Dạ thưa cô, em mất hồi tối, tại tui con không dám đem về nhà, tại dị đoan, chùa thì ma nhiều, thêm 1 đứa nữa cũng không sao. Bà mẹ tui kể, khi mà biết đó là cái xác rồi thì tình hình căn phòng đó nó khác liền, mặc dù cái đứa đó ẵm bồng chừng 5 kí thôi. Thì ra, tưởng cái tinh thần nó vô tri là nó không ảnh hưởng gì hết.

Cái xác hồi còn sống mình nâng niu, yêu chiều nó biết bao nhiêu. Mà hể cái đũa đó quên thờ cái là tinh thần nó xuống liền vậy đó.

Mà kiểu cái chiếu của "cổ" nằm là mình đã ngại cái chiếu đó rồi. Tức là ông trụ trì mà nhờ giặt dùm cái chiếu, cái mền của cô này hôm qua cổ tới đây nằm, mà bữa nay cổ "đi" rồi. Tui nói thiệt chứ ai giặt là không có tui rồi đó.

47:07 Cho nên tại sao mình thờ cái bật lửa. Đời sống này toàn là của mượn không hà. Nguyên cái cơ thể quý vị, cái thân này 60 kí nhưng mà chỉ cần con mắt nó bị dị tật cái là mấy chục kí đó không ai muốn rước. 47:41

12/06/2021 - 07:26 - 77july2015 - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

47:41 Mất bồ câu con đậu con bay... Có nhiều khi cũng cơ thể đó mà quất cái mục ruồi ở đây, nhiều người đu bám như là đĩa, như Elizabeth Taylor.... Cũng cái răng khểnh đó mà ở Mĩ nó chê đứng chê ngồi, còn trong nước cứ mê cái răng khểnh....48:33 Vì 1 hàm răng, 1 nụ cười, 1 nốt ruồi mà đi cống mấy chục kí lô không ra gì về, cho nên thế giới này thuộc cái bật lửa, mình thích cái gì đó, mình ghét cái gì đó, mình đam mê cái gì đó,... tất cả chỉ là dựa vào một vài yếu tố rất là phù phiếm.

Cho nên trong Luật mới nói Tỳ kheo khi may xong 1 lá y thì nên làm tịnh tác, tức là làm cho nó "sạch". Nói từ Pali là kapiya, may cái y xong thì ngay những cái góc này thì chầm chầm thêm vài đường chỉ để những chỗ nó xấu để cái lòng tham của mình với cái y nó giảm đi. Còn làm cái cốc nên cố ý chừa 1 góc cho nó dở dang để chi, trong cái cốc đó vẫn có cái không được hoàn chỉnh, thì đó là tịnh tác. Nói tới đây, nhớ tới 1 chuyện Hồi giáo, cái anh đó có nghề dệt thảm rất là khéo, khéo lắm thì ảnh dệt xong một người bạn tới nói: - Trong đời của tui, đây là tấm thảm hoàn hảo nhất mà tui gặp. Ảnh nghe như vậy liền rút cái kéo cắt 1 góc thảm đi, thì người bạn nói: - Trời ơi, tui khen thiệt tình mà tại sao ông làm gì kì vậy? Ông nói mình thờ Chúa Allah là hoàn hảo thôi, tui dệt xong tấm thảm mà ông

nói nó là hoàn hảo đó là một chuyện "phạm thượng". Nên tui làm 1 góc vầy để cho nó thua Allah 1 bậc.

Như vậy thế giới này chỉ là 1 ẩn độc cư, tức do có A B C F mà mới có E...50:37 Không có gì mà tự nó tồn tại độc lập. Voltaire của Pháp, ông nói thế này: đẹp là gì, đẹp là con cóc đực trong mắt con cóc cái. Trong kinh Phật kể có 1 ông vua thời đức Phật, ông đặt biệt thích những người nữ phốp pháp, không thích những cô đoan giải, cân đối, cao ráo, ông thích nhìn vô "thịt kho trứng" là thích. Thảm mỹ của người Tàu là mỗi triều đại thay đổi nhau, trong sử sách ghi thế này. Cái thảm mỹ người Trung Quốc vào đời nhà Đường thì phải là đàn bà phốp pháp và thảm mỹ của La Mã cũng vậy, lạ một chỗ là đàn bà ngực phải nhỏ,... Trong cái thảm mỹ của người Hi Lạp có điểm khác với người Roma, người Roma khác với người Do Thái, Ý, Nhật,.. Thì người Tàu thời nhà Đường thích phốp pháp, do đó Dương Quý phi được người ta mô tả là người đàn bà phốp pháp, chứ không phải mình về sân si, đi Sơn Tây Trung Quốc, đến cái chỗ suối nước nóng Ôn Tuyền thấy cái tượng Dương Quý phi rồi mình tưởng là đẹp. Theo sử thi thì nàng là người đàn bà phốp pháp, mà vua Đường Minh Hoàng vì mê nàng và gọi nàng là mỹ nhân thì phụ nữ trong dân gian cũng đi theo cái quan điểm thảm mỹ đó, đưa nào phốp pháp làm người đẹp. Nhưng mà Tàu ông ăn thịt mỡ ngán rồi cho nên tới đời nhà Đường sạm rồi thì đến nhà Tống lên thì chuyển sang lạ xường, tức là phải khô khô 1 chút. Cho nên cái thảm mỹ của người Tàu đời nhà Tống thì từ phốp pháp đời Đường chuyển sang: "Em gầy như liễu trong thơ cổ/ Anh bỏ trường thi lúc thịnh Đường" là đàn bà trong thời nhà Tống là phải xanh lè xanh lét, suy dinh dưỡng và đi trước gió, nó đứng trước cành liễu mà không biết đưa nào là liễu, nào là nó thì coi như chuẩn. Rồi người mẫu hôm nay có những supermodel, cổ chết trên catwalk là vì cổ suy dinh dưỡng, có lúc tui ốm mà tui nhìn cổ tui thấy tui mập luôn. Thảm mỹ của mỗi quốc gia, thời đại, ở đây ai có nghiên cứu về cái fashion như LV, Gucci, Chanel...

(53:50) Thì tui nhắc lại lần nữa, vì sao tui muốn thờ cái bật lửa? Thì ra cái ngon, cái thơm, cái đẹp,.. tất cả đều là những concept, ý niệm

rất là tạm bợ, những ý tưởng đó, được xây dựng trên con số, nền tảng tạm bợ. Cũng cô Phật tử đó, ngày xưa tui biết cổ quần là áo lụa, đồ hiệu không, bây giờ cổ mặc áo vạt khắc, là áo bà ba... tui gặp cổ tui giật mình, - Thầy thấy con khác rồi phải không? - Con đổi mode mới. Cô bị cái bệnh gì đó, cổ bị rụng tóc, không bận quần là áo lụa được nữa, cổ đi lên chùa thường nên chuyển qua cổ mặc cái đó, rồi khi tóc mọc trở lại thì cổ không thích quay lại quần là áo lụa nữa. Ừm, thì mình thấy, cũng con người đó, nhưng mà sở thích, thẩm mỹ cũng theo năm tháng, theo hoàn cảnh, theo điều kiện, theo môi trường, theo tương tác thực tế ngoài xã hội và những tương tác cá nhân mà nó thay đổi nhất định.

Cho nên tôi nhắc lại trong cái hộp quẹt vốn không có lửa, nhưng cộng với các điều kiện, chi tiết của cái bật lửa mà nó tạo ra ngọn lửa. Đó là nội dung thứ nhất của cái bật lửa. Nội dung thứ nhất là, ngọn lửa không sẵn tồn tại ở đâu đó mà nó chỉ có mặt khi các điều kiện hội tụ. Cuộc sống của ta là hạnh phúc hay đau khổ, vinh hay nhục là phải cần đến vô số những điều kiện.

55:59

13/06/2021 - 07:55 - 77july2015 - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

55:59 Tôi đã từng thấy vài người phật tử nữ khóc với chúng tôi, vì ông chồng không ra gì, bỏ bê không lo gia đình, lạc lõng, lạnh lùng với vợ con. Nhưng cũng người phật tử đó về sau cổ gặp tui, cổ nhăn răng cổ cười lên tới lỗ tai luôn. Chính vì sự ghẻ lạnh, sự bất hạnh trong đời sống hôn nhân mà cổ đã trở thành 1 hành giả Tứ Niệm xứ, cổ tu thiền rất là thành tâm, rất là an lạc, và cổ nói rất là nặng: - nếu mà con được may mắn trong gia đạo, trong hôn nhân, thì con tiếp tục là đưa ô sin trong căn nhà cho tới khi con chết. Nhưng may trong cái xui có cái may là vì con bị ghẻ lạnh bởi chồng và bất hạnh trong gia đạo mà con trở thành người Phật tử đúng nghĩa, và con cảm ơn ông. Bây giờ ông đã có vợ kế, ông đã tha cho con, nhờ vậy con đã được giải thoát.

Các vị thấy, cũng con người đó, cũng hoàn cảnh đó nhưng tùy vào cái khẩu vị của mình mỗi lúc. Những lúc mình ốm nghén, mình thèm những món mà thường mình không muốn ăn, có phải không? Khi ở cử, bèn thích trở lại như cũ cũng con người đó, tùy lúc thích hay không thích một món ăn. Cái mùi cũng vậy, có lúc chúng ta rất mê mùi dầu gió, dầu xanh, nhưng tui nói thiệt, từ hồi bé tới bây giờ, tui nghe mùi dầu xanh là tui chịu, tui nôn.

Cho nên, tại sao tui thích bài học giáo lý lấy ra từ cái bật lửa. Tại vì từ cái bật lửa lấy ra cho mình ít nhất 2 bài học mà được xem là toàn bộ tinh hoa của Phật pháp, toàn bộ tuệ giác của chư Phật ba đời 10 phương. Thứ nhất, từ cái bật lửa là: Vạn pháp không thể tồn tại khi thiếu những điều kiện tương tác. 57:42

15/06/2021 - 11:40 - 77july2015 - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

57:42 Vạn pháp do duyên mà có rồi cũng do duyên mà mất đi. Khi mà có đủ duyên thì ngọn lửa bật lên trong cái bật lửa nhưng khi hết duyên rồi thì đồng lửa tắt có đúng không? Thứ hai, vô cùng và vô cùng quan trọng, quan trọng số 1, đó là ngọn lửa ấy là lợi hay hại thì tùy vào hiểu biết, nhận thức, cách ta sử dụng nó. Ngọn lửa đó mà nằm trong tay 1 thằng khùng, xung quanh 1 đồng xăng thì các vị nghĩ nó nguy hiểm vô cùng.

Bên Mỹ, có khi báo Cali nó đăng 1 bài cáo phó như thế này. Đêm hôm qua trên xa lộ 912, một thanh niên từ VN đang chạy xe moto bỗng dừng lại trên xa lộ, mở nắp xăng rồi quẹt xem xăng còn hay hết. Hưởng dương 21 tuổi. Bài cáo phó rất là đơn giản mà... bật hộp quẹt, mở nắp xăng xem coi còn hay hết (chấm) hưởng dương... Thì có nghĩa cũng đồng lửa đó nhưng tùy thuộc vào cái nhận thức, cái kinh nghiệm, cách mình sử dụng mà ngọn lửa ấy có lợi hay có hại.

Các vị có biết có những trận lửa trên thế giới này, nó đã giết bao nhiêu người, nó đã thiêu rụi hàng triệu cây cối, như đợt lửa ở Úc vừa rồi. Nhưng các vị biết rằng tôi biết có 1 đám lửa, chỉ có nửa mét đường kính trị giá 2 triệu đô la, các vị biết không? Pablo Escobar là 1 ông trùm ma túy có thật, chứ không phải The godfather trong phim

Bố già của Mỹ - hư cấu đâu, ông này là có thật. Ông bị Interpol thế giới, cả tụi FBI của Mỹ truy lùng rất gắt gao, và cuối cùng ông phải rời bỏ lâu đài, cùng với mấy người vệ sĩ trốn lên núi, mà trong lúc ông đi, ông bỗng theo đưa con gái mới có mấy tuổi thôi. Đêm đó, đưa con gái bị sốt mà nó lại bị lạnh. Nói là núi nhưng mà là núi trọc, không có cây củi gì hết; đưa con gái nó sốt; bên cạnh Escobar lúc đó không còn gì ngoài mấy bao tiền, vì thương con gái, ông lấy từng tờ 100 ra ông đốt. Cũng giống như bên Thụy Sĩ cách đây 1 năm thì người ta phát hiện nhà văn.. có kẻ nào đó lấy tờ 1000 franc cắt nhỏ ra, bỏ bồn cầu, nhấn nút, hình như cả trăm ngàn. Tui trở lại cái chuyện Pablo Escobar, có những lúc trong cuộc đời này, đối với ta tiền bạc không quan trọng bằng lửa, một đồng lửa,...

Và những người đi vượt biên thì biết là có những lúc phải tháo từng dây chuyền và chiếc nhẫn trên tay để đổi từng lít nước cho người thân uống, quý vị biết chuyện đó không? Chắc không biết. Như vậy giá trị thế giới này phụ thuộc vào hoàn cảnh.

Bình thường nghe 2 triệu đô la rất là lớn, nhưng trong đêm tối mà lánh nạn của Escobar thì 2 triệu đó đối với ông chỉ vừa đủ để đổi lấy 1 đồng lửa để sưởi ấm cho con gái thôi. Ngày xưa ở trên bờ, mình đi buôn gánh bán bưng, để dành mua từng phân vàng chứ đừng nói từng chỉ. Hôm nay xuống tàu rồi, mình coi đó là toàn bộ gia tài để mang đi, vậy mà đến lúc ngặt nghèo phải tháo ra từng chiếc nhẫn để đưa cho chủ tàu đổi từng lít nước cho con nó uống.

Như vậy những cái là giá trị của đời sống đôi khi, không phải đôi khi mà là luôn khi, tùy thuộc vào vô số yếu tố làm nên giá trị đó.

Cho nên cái bật lửa dạy cho mình 2 bài học rất là quan trọng. Một là mọi thứ ở đời này do duyên mà có, không có gì tồn tại độc lập. Mọi thứ phải nhờ có điều kiện để tồn tại. Hai là khi đồng lửa đã có rồi thì giá trị của nó tùy thuộc giá trị ta sử dụng vào chuyện gì, đời sống của mỗi người phải dựa vào vô số điều kiện để làm nên, gắn kết nên cái gọi là đời sống. Tuy nhiên, khi các vị đã có được bốn mạng rồi, hình hài này rồi thì các vị phải dùng nó ra làm sao nữa.

Một ngày kia, có 1 anh giáo dân chết, ảnh lên thiên đàng, gặp Chúa. Mà tại sao ảnh chết? Bởi vì ảnh có 1 cô vợ quái quái, tai ác, ảnh tức gây lộn với cô rồi ảnh lên máu chết. Ảnh lên trời, gặp Chúa trời rồi thưa Cha: - Tại sao Cha tạo ra một chuyện rất là kì. Cô gái chưa chồng, đứa nào cũng dễ thương, mà sao lấy nó về đứa nào cũng "lưu đạn" hết là sao vậy? Câu trả lời của Chúa trời tui chịu lắm. Cái câu đó, tui "xăm" trong người tui, tui đạo Phật tui nói tui xăm của Chúa, kì cục. - Ta chỉ tạo ra những thiếu nữ, chính tui con tạo họ thành vợ, họ lưu đạn là do các con chứ không phải do ta. ... Hiểu hông, do đàn ông tui bày chế biến sao giờ nó "thúi quắc" lun, Chúa chỉ tạo ra mấy đứa con gái thôi. vạn pháp trên đời này không có gì là ngọt, là đắng, là thơm, là thúi. Không có. Nhưng mà thông qua cái chế biến này...1:05:09 Anh kia nhà ảnh rất giàu, mở cái tiệc mừng 20 năm đám cưới, bạn bè về nhậu nhẹt, đang nhậu ảnh bỏ ra ngoài đứng hút thuốc, mắt đỏ hoe, người bạn thân mới hỏi. - Mà y nhớ tao với vợ tao gặp nhau thế nào không? - Thì vợ y là con ông chánh án, hồi đó y chơi với nó rồi lỡ làm nó có bầu rồi ông dọa không lấy con gái ông, ông cho ở tù, rồi y sợ ở tù nên y lấy. - Ủ, nếu tao chấp nhận ở tù thì chiều nay tao ra rồi. Tui thích câu chuyện đó lắm, nó rất là thông minh. Cũng con người và hình hài đó, tùy vào nhận thức của mình, có lúc thế này, có lúc thế kia, cho nên cái bài học về cái hộp quẹt nó hay quá.

Cho nên nếu ai hỏi tui, nếu tui không biết lựa cái tượng phật nào vừa ý, thì thôi tui lựa cái hộp quẹt. Mà có lí do tại sao mình tránh thờ Phật. Ngài đẹp lắm,.. cái đẹp của Ngài là không có can thiệp của dao kéo. Mình hên mình đẹp, nhờ cái phước nhỏ nhỏ mà mình đẹp, Ngài là 1 quá trình huân tu tích lũy công đức vô lượng kiếp, bao nhiêu kiếp Ngài cứu mạng kẻ muốn giết Ngài nên kiếp cuối Ngài sinh ra để thành Phật, Ngài đẹp không thể tưởng tượng được, đẹp hoang đường lắm. Cái đẹp đó không đơn giản chỉ nhìn thấy bằng mắt mà vẫn còn cảm bằng tâm. Ngài luôn luôn đi đứng trong chánh niệm, trí tuệ và từ bi nên không có 1 họa sĩ hay nhà điêu khắc nào có thể thể hiện trọn vẹn, đầy đủ, rõ ràng, tuyệt đối, viên mãn nét đẹp của Phật hết.

Giống hồi nãy tui nói, hình ảnh con voi đẹp nhất, chi tiết nhất chỉ là cái nón nỉ thôi, vì thông qua cái nón nỉ nó ra tha hồ, hiểu hông? Còn đằng này chỉ nhìn con voi người ta đã vẽ ra toẹt rồi thì cái nghĩ của mình bị hạn chế. Cho nên, Einstein nói 1 câu rất là quan trọng, - Đôi khi sự tưởng tượng quan trọng hơn kiến thức. Bởi vì kiến thức bị đóng khung, còn tưởng tượng là không giới hạn. Cho nên có nhiều công việc thuần túy sử dụng kiến thức là tự mình dậm chân tại chỗ. Nhưng có nhiều chuyện vận dụng trí tưởng tượng thì có thể chấp cánh bay cao đến phương trời vô tận. 1:08:50

[Mục lục các bài giảng](#)

Từ Ân 3 tháng 10 Chiều

Kalama tri ân bạn 77july2015 ghi chép.

Ghi âm Pháp thoại

Chiều Thứ Bảy 03 tháng 10 năm 2020 Chùa Từ Ân Berlin Đức

Xin tri ân cô Quyên Lê phát live video trên FB.

19/06/2021 - 11:27 - 77july2015 - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

Cái cấu tạo và vận hành, hoạt động của Thế giới này nó đi theo từng chu kì, từ vật chất cho tới tinh thần. Vật chất là sao? Đây có ai học sơ sơ về địa lí, chúng ta biết rằng, diện tích các châu lục đã bị chìm sâu xuống lòng đại dương và những châu lục mới sẽ trồi lên thay thế. Bằng chứng là những hiện tượng sông bên lở bên bồi, những vùng đất từng phút nó đang lở, những vùng đất nó đang bồi. Ví dụ bên ải Việt Nam, Cà Mau có những bãi bồi đi ra đến 100 mét, 1 năm nó đi ra tới 100 mấy chục mét, vậy nghĩ tiếp 1000 năm nữa, mình muốn đi qua Mã Lai cũng không cần đi đường biển, mà chuyển sang đường bộ. Cho nên chuyện phượt đường bộ... Ngày xưa mình từ Tàu, mình nằm trong đám đất Việt, theo thời thế mà mình trôi qua đây. Hồi xưa, gọi là dân Việt. Đến năm 45-54, mình vượt từ Bắc vào Nam, rồi năm 75 mình vượt 1 lần nữa, trước khi ...01:24 sụp đổ thì tìm mọi cách để mình từ... qua đây. Dân tộc VN là 1 dân tộc gắn liền với chữ vượt biên, gắn liền với ý chí. Chưa hết, tui nói cái này ra bà

con nghe còn động trời nữa, lịch sự nhân loại gắn liền với những cuộc vượt biên... ví dụ như nếu mà không có cái chuyện Huyền Trang đi vượt biên thì hôm nay chúng ta ... Ngài Huyền Trang đã vượt biên qua 3 vùng đất biên giới của 30 nước Tây vực, từ Trung nguyên Trung cổ Trung Quốc để đi vào Tây Trúc thỉnh kinh. Thiền sư Giác Chánh (?), đời Đường, cũng vượt biên từ Tàu qua Nhật, có những đóng góp rất lớn cho Phật giáo Nhật Bản. Thiền sư Tôn Thất Ba (?) 02:13 từ Ấn Độ vượt biên vào Tây Tạng, rồi Thích Đạt Lai Lạt Ma vượt biên từ Tây Tạng sang Trung Quốc thành lập 1 sala. Và chúng ta phải nói rằng, ... 02:29 nếu không có biến cố 1975 thì tình hình VN thay đổi rất nhiều, không có 1975 thì không có hàng triệu người VN trôi dạt ra nước ngoài. Rồi chuyện đó, 50:50 người tốt người xấu, kệ cho nên, ai hỏi tui, vận nước có nên diễn ra theo hướng đó hay không... (02:52) mà nếu không có 75 thì giờ "trăm" đang ở VN. Cho nên ở đời khó nói, không có gì tốt tuyệt đối, cũng không có gì xấu tuyệt đối.

Có 1 điều là ta ung dung giữa dòng đời, giữa dòng chảy biến dịch đó, mà lúc nào cũng "tâm bất biến giữa dòng đời vạn biến", cái đó chính là cái quan trọng nhất của 1 người tu hành. Tui nói cái gì mà tui đi xa quá vậy? Tui nói tới đây. Tất cả chúng sinh trong vô số vũ trụ được chia thành 4 nhóm.

Nhóm 1 là mọi nỗ lực chỉ dành cho việc trốn khổ, vì tui đang quá khổ. Nhóm 2 là dồn mọi nỗ lực để tìm vui vì có thể nó đang rất vui và cũng có thể đang khổ nhưng mà chỉ vui ở nhiều niềm vui. Nhóm 3 là sống buông xuôi vì không hiểu biết gì hết, dòng đời đến đâu hay đến đó, kêu nó đi theo chùa hay theo Chúa nó bảo thế này. Có biết bao nhiêu đứa không có đạo mà vẫn sống trăm tuổi được. Tu cho đã, về cuối đời vẫn lạnh chết trong đói lạnh cơ hàn. Tu cho đã, có nhiều vị hòa thượng chết quần quai, dầy dụa trong khi đó có nhiều bà có biết tu hành gì đâu sống đến 90 mấy tuổi, ra đi mỉm cười thanh thản như ra đi như vào giấc ngủ.

Cho nên mọi thứ đánh giá trên mặt nổi của vấn đề mà quý vị không nhìn chiều sâu, hỏi tu làm chi? Khi có nhiều người không tu mà tốt hơn thầy tu. Vấn đề là họ nói đúng. Có nhiều người tu cả đời, đến

gần chết không ra gì hết, chết thảm. Mà trong khi có nhiều người không tu, họ chết như ông tiên, ông bụt vậy đó. Thế là họ không màng đến đời sống tâm linh, mà họ quên một chuyện. Đời sống tâm linh không phải đơn giản là một thương vụ, anh theo Phật, theo Chúa là để được hồi báo, đền đáp, để được về cõi này, cõi nọ. Mà đời sống tâm linh ở đây có nghĩa là anh phải quay về nhìn lại bản chất của anh là cái gì, để làm chi? Thứ nhất là sống có trách nhiệm với anh và với đời. Thứ hai, ... lỡ có chuyện gì thì anh ra đi thanh thản hơn. Nếu quý vị hỏi tôi, tại sao phải học giáo lí, tại sao phải hành trì lời Phật? Tôi nói, chỉ vì 2 lí do thôi, một là biết được lời Phật, quý vị sẽ sống có trách nhiệm với người khác hơn, thứ hai là quý vị có sự chuẩn bị thật là tốt để mai này hữu sự lòng thanh thản, và nếu có chết cũng được thanh thản.

Tại sao phải có trách nhiệm với người khác? Toàn bộ những gì quý vị đang có hôm nay hoàn toàn di sản của lớp người trước để lại. Đúng hay sai? Cái con đường mình có ai làm?... Hồi đó làm ầu, giờ ổ gà không sao đi. Trận bão vừa rồi ở Huế, cái cột điện đó ngã mới biết là cột điện đó không có lõi sắt. Cho nên bây giờ tui gọi phone tui hỏi thăm mấy người quen, tui dặn đi đâu thì đi, đừng đi ra Huế bởi vì cột điện ở Huế toàn...trống lỗng không à 06:28 Nó buồn nó gãy mà ở trong đó không có lõi sắt. Ngoài bắc còn động trời là trộn bê tông cốt tre, rồi có chỗ bê tông cốt mút, xốp. Vì thế hệ trước không có trách nhiệm cho nên thế hệ sau lãnh đủ. Còn hiện giờ nó vừa run vừa teo... Là tui không biết mai này những công trình lớn ở VN nó sẽ đổ sụp lúc nào, thí dụ cầu Mỹ Thuận, cầu Cần Thơ, các cầu cống qua Hà Nội, tui không biết, mà các cây cầu lớn nó sụp, truy ra người ta nói là rút ruột công trình.

Đồng y Trung Quốc có câu thế này. Thời đến uống nước lạnh cũng hết bệnh, hết thời uống nhân sâm cũng chết. Cái ông đó thầy thuốc, bà đó bà tới, bà ghét chồng quá mới nói: - Bây giờ thầy cho con bài thuốc, thuốc ông chồng con, ông đánh con hoài con chịu không nổi. - Làm sao có chuyện cho thuốc mà đi giết người, mà không cho bà này thì không được. 08:00

07:53 Ông mới kê ra hoài sơn, nhân sâm, táo tàu, đồ trọng xuyên, cung thực địa, cam thảo, gà mái tơ,... về uống cho nó chết bà nó đi. Đó là thang thuốc tẩm bổ cho mấy người suy kiệt toàn phần, mà không ngờ ông chồng quát vô ông đi luôn. Ông đang ngủ, nghe tiếng đập cửa, bả tới: - Con lạy tạ thầy, thuốc linh quá, chả mới chơi có 1 chén, chả đi luôn, chưa kịp ước nữa, chả đi luôn. Thì ông nói: - Tiêu rồi, mình cho chồng bả uống thuốc bổ mà sao uống vô nó đi hả trời. Nguyên tử thuốc của ông gồm nhiều ngăn, nhiều chìa khóa, ông khóa lại hết, rồi cầm nguyên chùm chìa khóa quăng xuống sông, giải nghệ, không hành nghề thuốc nữa. Bẵng đâu đi một hai năm thì bữa sáng đang ngủ nghe đập cửa rầm rầm, tiếng khóc nức nở: - Ông ơi, vợ con nó sanh khó, ông cứu dùm con. - Giải nghệ rồi không có thuốc thầy gì hết. - Thầy ơi, cả xóm này có mình thầy, thầy cứu con, con lạy thầy. Ông mới nói: - Lấy cái thau nước rửa mặt. Tính là ông rửa mặt rồi ông đi theo thằng chồng, thì thằng chồng nó đang nghe lấy thau nước rửa mặt, nó chạy miết về nhà nó lấy cái thau nước rửa mặt cho vợ nó. Ai ngờ vợ nó đang rặn, rửa xong thì đẻ thì nó tưởng là rặn khó mà rửa mặt nó lại ra. Thì ông rửa xong ra hỏi thì người nhà nó đi mất rồi. Khoảng vài tiếng đồng hồ sau thì thằng thanh niên đó cầm theo con cá bự thiệt là bự, nó quỳ ông như tể sao. - Ông ơi, cuộc đời này con còn sống là ơn của ông còn đó. - Cậu là ai mà mang ơn tui? - Sáng nay vợ con nó đẻ, thầy bày con cái mợ lấy nước rửa mặt đó, bây giờ nó ra rồi, thằng nhỏ giống con y chang luôn. - Bây giờ cậu muốn gì? - Con nghèo lắm, con làm nghề đánh lưới, được con cá bự quá con tới con cúng cho thầy. - Hồi sáng tao kêu lấy cái thau rửa mặt cho tao chứ... - Dạ, do ông khiếm tốn thôi chứ đó là cái mợ đó. Vợ con nó rặn từ hồi khuya tới giờ, từ khi con rửa cho nó một cái là thằng kia nó vắng ra luôn mà... Rồi vợ ông mổ bụng con cá mần để ăn, thì có chùm chìa khóa nằm trong. Cái chùm chìa khóa của cái tử thuốc đó! Cho nên ngẫm nghĩ ông kêu ý trời kêu làm thuốc trở lại, cho nên ông viết 2 câu đối treo trước tiệm thuốc: Hết thời cho uống nhân sâm cũng chết./ Gặp thời nước rửa mặt cũng cứu được mạng người. Còn Việt Nam mình

uống thuốc bổ là chết, uống thuốc độc lại sống, vì thuốc giả nên đâu có chết. Trước khi quay trở về VN là tui đi 1 vòng vậy đó. VN là 1 đất nước mà uống thuốc bổ là chết, vì thuốc giả không hà, còn thuốc độc uống cũng không chết, vì thuốc giả, nó không đủ độc tố.

11:53 Cho nên hạng chúng sanh thứ 3 là sống vô trách nhiệm, mà tui nói rồi, tinh thần cốt lõi của đạo Phật có 2 điều. Một là sống có trách nhiệm với người khác. Hai là phải có khả năng buông bỏ để mai này khi mà hộ sự tức là gặp chuyện... 12:16 Mình phải sống có trách nhiệm với người khác để đền ơn tiền nhân, đền ơn chúng sinh. Tại sao vậy? Là vì ly nước mà mình uống cũng do kẻ nào đó làm ra, ta biết ơn nó, là nhờ có kẻ nào mài nó láng miệng chứ không cầm lên uống rách miệng sao.

Trên đời này có 2 người làm ơn. Hạng thứ nhất, đem lại lợi ích cho mình, giúp mình. Hạng thứ hai là nó không có hại mình mà mình phải mang ơn. Dĩ nhiên, ở với 2 tên đó, mỗi tên mình có cách trả ơn khác nhau. Tên thứ nhất đã giúp mình, mình đem cái gì mình đền cho nó. Tên thứ hai không làm hại mình, thì mình trả ơn bằng cách cũng không làm họ tổn thương. Ơn chúng sinh, như hôm nay mình cầm cây tăm xỉa răng, mình cũng phải cảm ơn vì cây tăm đó là cây tăm tre mà nó vót cho kĩ, nếu mà nó vót ẩu thì cũng mệt lắm.

Tui nhớ có hội bác sỹ thiện nguyện trên toàn thế giới đi qua Châu Phi thì đang cấp cứu 1 tên thổ dân. Cái máy điện tâm đồ đang chạy ngon lành thì tắt luôn, hiểu không, nó tắt nghĩa là bệnh nhân sao ta? Bác sỹ Mỹ, bác sỹ Đức tái mặt rồi: - Ủa cái thằng này đâu có bị nặng dữ vậy ta. Thì bác sỹ Trung Quốc nói, không sao cái máy Trung Quốc thì tự động mất điện vậy thôi. Ờ, vậy ra chúng ta phải cảm kích đồ rơm, vì từ đây về sau thấy cái máy điện tâm đồ mà nó tắt thì vẫn còn le lói hi vọng đây là đồ TQ. Ở 1 bệnh viện ở New York cái phòng số 6, tầng thứ 13, có 1 dạo đúng 12 giờ trưa là có người chết, lạ như vậy. Thì tụi cảnh sát khu vực mới điều tra. Tụi VN thiên về tâm linh, thì cứ đúng rồi, số 6 13 là xui cái chết. Cảnh sát thì không tin, nó mới điều tra, nó rình, phát hiện đúng giờ cái bà vệ sinh bỏ dẹt điện cái ống thở, ờ nó dẹt ra thì bà kia bỏ đi thôi chứ có gì đâu. Cho nên mình phải mang ơn người làm việc lợi ích cho mình, mà mình

phải mang ơn luôn những người không hại mình, cả những người không ầu tả là mình đã mang ơn rồi. Cho nên hạng thứ ba là hạng sống buông xuôi, không có trách nhiệm với mình, với đời.

Hạng thứ tư, sáng giờ tui nói hoài không hết ý. Hạng này rất là hiểm, thấy ra sự tẻ nhạt vô nghĩa của đời sống, tại sao? Khi mình cả đời chỉ biết trốn khổ, giả định mình trốn được là mình đã tới đích đúng không? Tui sợ nghèo, đến khi cuộc đời tui hết nghèo thì coi như cuộc đời tui nó hết. Cuộc đời là bể khổ, qua hết bể khổ là qua đời. Hạng thứ nhất là chạy trốn cái khổ, nhiều khi hết khổ là đâu còn chuyện để làm. Hạng tìm vui, nếu đi tìm, lỡ được như ý thì mãn nguyện, mà có 1 điều, cái mà nó tìm được mai này bị tan vỡ là nó chịu không nổi. Trong khi đó, hạng thứ tư, cả đời không cố tình đi trốn cái khổ, không cố tình đi tìm cái vui mà tùy duyên sống. Có nghĩa là, khả năng của mình như vậy, thu nhập của mình như vậy thì mình cứ vui với thu nhập đó. Nhưng tui không có xúi các vị cả đời cứ gục trong nếp sống thiếu thốn. Tui không có nói như vậy, về nghe kĩ lại. Tui chỉ nói là, trong khi chờ đợi cơ hội khác tốt hơn thì mình hoàn toàn vui vẻ với những gì đang có, rồi mai này điều kiện đến nếu tốt hơn thì mình xin chuyển hướng tốt hơn. trong thời gian chờ đợi cơ hội nó đến thì mình vẫn vui vẻ với cái mình đang có, chứ trong kinh không xúi người Phật tử cả đời cắm đầu trong cái nghèo là sai. Chỉ trừ một trường hợp duy nhất, là họ muốn dành hết thời gian để tu tập chứng thánh. Chỉ có 1 trường hợp duy nhất đó thôi để người Phật tử tiếp tục nghèo để họ dành thời gian chứng thánh. Còn nếu lòng họ chưa nghĩ đến chuyện đó thì vừa sống tri túc với cái mình có, cũng không nên bỏ qua những cơ hội để đời sống vật chất của mình tốt hơn, tôi xin chịu trách nhiệm về lời tuyên bố này. Đời sống trong đạo Phật rất là thông minh, chứ không cực đoan. Nhắc lại, đạo Phật không xúi người ta 19:21

27/06/2021 - 04:30 - 77july2015 - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

Nhắc lại, đạo Phật không xúi người ta 19:21 con tu hành là con phải tri túc cả đời con không ngoi lên bằng ai hết, đó là sai. Nhưng mà có 1 cái ngoặc đơn rất là quan trọng, một khi von foosc lòng chán sợ

sự sanh tử tâm linh mà con ráng sức tu hành chứng thánh thì lúc bấy giờ con chỉ cần cái điều vật chất tối thiểu mà thôi. Nhưng mà ở đây tui nói cho vui chứ giờ không có loại đó đâu, nó đi theo đám khủng long nó bị diệt chủng rồi.

Thì ra qua nay điều quan trọng nhất ở đây, đó là chưa biết ngày nào chứng thánh mà chuyện thứ nhất là thấy ra điều tẻ nhạt của đời sống, mà làm sao thấy được? Chỉ có 1 cách là sống chánh niệm thôi. Sống chánh niệm là sao? Làm gì biết nấy, làm gì biết nấy....20:13 Sẽ có 1 ngày khi đủ duyên, tự nhiên các vị nhận ra xưa giờ chuyện đó rất là bình thường nhưng bữa nay mình ngộ ra, thấm thía kì lạ lắm. Thí dụ, bữa đầu tiên, làm gì biết nấy có gì đâu mà tu. Sẽ có 1 ngày mình thấy, đời sống của mình chỉ là sự cộng ghép của 4 thứ, thích - ghét - buồn - vui, từ sáng tới chiều chỉ quần quanh mấy thứ đó. Có được cái mình thích thì mình vui, phải chịu đựng cái mình ghét thì mình khổ cứ như vậy, cả ngày cứ trốn khổ tìm vui bằng cách theo đuổi cái mình thích - chạy trốn cái mình ghét. Cả ngày rồi cả tháng, cả năm, cả đời chỉ những đối tượng đó thôi. Có được cái mình thích thì ta gọi đó là hạnh phúc, né không được cái mình ghét thì đau khổ, cứ như vậy, từ đứa bé nằm nôi, bú bình cho đến ông già 90 tuổi thì cũng không nằm ngoài kiểu sống trốn khổ tìm vui.

Mà tui giả sử các vị có đời sống toại nguyện trăm phần trăm thì sao? Tuổi trẻ dễ bực điều, sanh ra thuộc 1 gia đình giàu có, cha mẹ bà con đàn ông, lớn lên lấy được người yêu trong mắt tình đầu, quát cho chục đứa con đứa nào cũng giỏi giang thông minh, đẹp trai đẹp gái, có mấy chục triệu trong nhà băng rồi xong, có 1 cuộc hôn nhân hoàn mãn rồi xong, sống tới 90 tuổi cả hai vợ chồng nhìn nhau còn nhớ người trước mặt là ai không? Đến 90 mà chưa hạnh phúc, cho nó thêm 5 năm nữa có lần không? Cho nó thêm 5 năm nữa... mà chưa chịu lần hỏi đến lúc đó cái chân lúc đó còn đi nổi không, con mắt lúc đó còn thấy gì không? Lúc đó âm nhạc, hội họa, ẩm thực đối với nó là vô nghĩa, mà cả thế giới này nếu những thứ đó là vô nghĩa thì tui sống làm cái gì.

Cho nên có cái ông đó, ổng đến ổng hỏi một vị thánh tăng thời đức phật. - Sao tui nhìn thấy ông thầy chùa, tui thắc mắc quá, mà ông nào ông này mặt rầu rầu làm như mất sổ gạo. Bộ các ông có cái gì buồn hay sao? Tui đang giảng kinh bằng ngôn ngữ dành cho những người sơ cơ nha. Các vị thánh trả lời như thế này: - Ta mắc cái gì mà ta buồn. - Vậy ông vui lắm hả? - Ta được cái gì mà ta vui. Thì câu đó rất là sâu. Người tu hành tới nơi tới chốn thì cuộc đời đối với họ, không có gì làm cho họ phải sợ mất, không có cái gì làm cho họ phải mong được. Khi mà mình không sợ mất, mà cũng không mong được thì chuyện gì xảy ra? Mình vẫn tỉnh bơ.

Các vị có biết ông Hải Thượng Lãn Ông không? - Lê Hữu Trác. Ông có 1 câu đối mà ông treo trong phòng, câu đó hay tới nỗi... Thiện diệc lãn vi hà hướng ác (Việc thiện mà còn làm biếng làm thì nói chi là chuyện ác)/ Phú phi sở nguyện khởi ư bần (Giàu không ham thì có gì sợ nghèo). Câu đó rất sâu. Câu đó đúng là câu tả trong kinh dành cho những bậc thánh. Việc thiện còn làm biếng làm thì nói gì việc á. Giàu không ham thì làm gì sợ cái nghèo. Khi ta không có gì để ta trốn chạy mà không có gì để ta theo đuổi, ta sống an lạc lắm.

Trên đời này có nhiều thứ hạnh phúc. Thứ nhất, né được cái mình ghét. Hạnh phúc thứ hai là có được cái mình thích. Hạnh phúc thứ ba là không có gì để thích hay ghét. Thứ nhất, né cái mình ghét thì ai cũng hiểu đúng không? Mình đang bệnh tự nhiên mình hết bệnh, thì thấy đã quá đúng là hạnh phúc. Nhưng Đức Phật ngài nói rằng hạnh phúc đó là mong manh, bởi vì mình né được hôm nay, mai mình né được không? Né được cái này đâu né được cái khác đúng không? 26:09 Còn cái né là chưa phải thánh. Cái thứ hai, có được cái mình thích là hạnh phúc, đúng, cho là may mắn mình có được, đâu phải muốn là được, có rồi nhưng giữ được bao lâu?

Tui kể quý vị nghe. Chưa lấy được nhau mình muốn không được, mà lấy cho rồi, nó hông chịu li dị cũng ngủ hông được. Hồi xưa mình theo đuổi người ta, người ta lắc đầu cũng khổ, lấy về rồi thì mình chán nó. Lúc đó mới thấy có người giết vợ giết chồng. Tui đang là nạn nhân. Một lúc nào đó trong đời, người ta hộ pháp, lâu rồi thành người ơn hồi nào không hay. Một ngày kia, họ biết ra là có nhiều

người khác cũng đóng vai trò như họ như vậy, và họ làm động thái y như ghen vậy đó. Tức là cô giữ cửa đó, ngày xưa cô giúp tui, bệnh cũng cổ, y áo cũng cổ, đói cũng cổ, đi đâu cũng cổ. Một ngày tui đi về từ (...) về (...), bà đó thấy tui khổ thân bả mới giúp, một ngày tui đi đi về về vậy đó rồi cổ biết được. Cổ hỏi: - Sự không cần con nữa phải không? Chồng cổ ngồi chần dằn đó, con cổ đông như quân Nguyên, mà cổ hỏi vậy. - Cô kia cổ giàu hơn con?! - Yeah - Cô kia cổ đẹp hơn con?!... Đó là chuyện xảy ra tui lúc là tu sĩ, là tu sĩ tui đã thấy lạnh xương sống rồi thì nói chỉ là một người ngoài đời. Bởi vậy thấy cặp vợ chồng tay trong tay như thế chưa chắc là hạnh phúc.... Tui tin chuyện này có thật. Tui có biết tại Houston có trên 10 cặp vì con ở với nhau, đến lúc con nó 18 tuổi, đâu ai biết chuyện đó. Sau này có 1 cặp xì ra rồi mình biết, rồi cặp này xì cặp kia, mình ở giữa, tui nó xì nhiều mình biết hết. Có nghĩa là có hơn 10 cặp ở Texas, cắn răng mà sống với nhau chỉ vì con, chờ con nó lớn. ... 30:00 Thấy như vậy đó nhưng mà kèm theo nhiều lí do lắm. Thời đó đàn ông VN còn mở cửa cho đàn bà, chỉ có 2 lí do, 1 xe mới mua, 2 em vợ. Chứ đàn ông VN không bao giờ biết ga-lăng chuyện này...30:15

Cho nên, hạnh phúc đến từ nhiều nguồn. Nguồn 1 có được cái mình thích, hai né được cái mình ghét. Trong Phật pháp thì khác, hạnh phúc thứ thiệt là hạnh phúc của người không còn thấy ghét, cũng không còn thấy thích, không còn ý trốn cái nào, cũng không tìm cái nào. Vì sao? Có những cái trốn mà trốn không được, bèn khổ. Khi anh muốn tìm mà tìm không được bèn khổ. Các vị có thể nghi ngờ về con đường của tui nhưng phải tuyệt đối tin điều đó là sự thật. Khi có lòng thích hoặc ghét, có lòng trốn chạy và truy tìm thì tui đoán chắc 100% là các vị sẽ khổ. Một mục đích cao nhất của đạo Phật không phải là né cái mình ghét, tìm cái mình thích mà là đạt tới cảnh giới không còn thích ghét. Đa phần bà con đi vô chùa toàn là trốn cái mình ghét, và tìm cái mình thích. 31:10

30/06/2021 - 11:03 - 77july2015 - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

31:12 Tui muốn chứng minh cho nghe. Một, đưa nào cầu Bồ tát quan âm cho mình thoát nạn, đưa nào cầu cho được vãng sanh. Đó

có phải là trốn không? Đi tìm cái này, đi trốn cái kia. Cho nên cả đời không chịu tu mà cứ cắm đầu cầu nguyện là sai. Không có ai siêu độ cho mình hay bằng mình. Nên nhớ quý thầy hộ niệm cho mình chỉ là giọt nước tràn li - cả đời tu hành rồi đến lúc chết đau quá rồi quên đi, ông thầy đứng kể bên nhắc. Niệm theo thầy nè: con xin quy y Phật, con xin quy y Pháp, cả đời có tu rồi, có học giáo lí rồi thì bèn nương theo cái lời nhắc đó mình đi, thì được. Tức là cái li đầy rồi, thêm giọt nước này nó tràn luôn. Còn bình thường mình là cái li úp không có nước, ông thầy lật cái ly lên nhiều cho 2 giọt thì nó có là cái gì... Cho nên phải nhớ hộ niệm chỉ là sự góp 1 giọt nước cho tràn cái li - đã đầy, chứ cả đời mình - cái li không có công đức gì hết, thầy rót vô 1 giọt, nghĩa lí gì. Nếu cả đời không tu hành gì hết mà cuối đời mấy thầy tụng mà siêu thì sướng quá, ai mà ngu gì cạo đầu thành thầy chùa chi. Cứ đi đầu trộm đuôi cướp cũng có tiền, cuối đời thuê nguyên đám tụng là mình lên tới đâu luôn. Nhưng mà vì chuyện đó không có, chứ ai tin chuyện đó có thì ai mà ngu gì cạo đầu làm thầy chùa lên rừng sâu núi thẳm lam sơn chướng khí...

33:43 Tui nhớ một câu chuyện rất là hay, các vị có thể không tin, đối với tui có nhiều chuyện quý vị hỏi, có không sự? Tui nói tui không có ý kiến, nhưng nếu chuyện đó có thì tui không lấy gì làm lạ. Có nhiều chuyện người ta kể, mình chỉ coi cái ý nghĩa nó là gì chứ không nhất thiết tìm hiểu nó có hay không. Như cho đến hôm nay ở nhà thương Chợ Quán còn đồn 1 câu chuyện. Có 1 ông bố mỗi ngày chở đứa con đi học ngang bệnh viện Chợ Quán. Mỗi lần đi ngang, 2 cha con nghe trong đó đếm 99,99 ngày nào cũng vậy. Ông bố ngạc nhiên lắm, ông mới dừng xe lại, ông thò đầu vô coi thẳng nào ngu quá ngày nào cũng đếm 99. Mới thò đầu vô, gõ cái boong đếm 100... Đó là những câu chuyện mình không cần biết nó có hay không nhưng chỉ xét tính hợp lí của nó thôi.

Câu chuyện chợ như thế này. Một là ở cảnh giới địa ngục, nó có 1 cái chảo dầu thật lớn, thì vô số chúng sinh đang bị nung nấu trong đó. Đau lớn lắm, quý vị thấy chỉ bị phỏng lửa 1 xú, nguyên cái ấm nước sôi mình thọt ngón tay mình vô là đã chịu không nổi mà đằng này nguyên một con người nhúng vô chảo dầu, kiểu như giò cháo

quẩy, bánh tiêu vậy đó, sao chịu nổi. Cả đám đang quần quai trong đó thì Bồ tát quan âm xuất hiện. Bồ tát thòng 1 sợi tơ nhỏ như tơ nhện, con mắt mình nhìn thì như sợi tơ nhện, nhưng đó là 1 sợi dây do Bồ tát thòng xuống có oai lực vô biên, tay này thì cầm cái bình thủy rải xuống, nói: các con hãy bu lên sợi dây này mà leo lên, ta cứu được nhiều hay nhiều. Thì nguyên đám mới leo lên, cả chục mạng rồi. Có 1 tên vừa leo mà vừa nhìn thấy sợi dây càng lúc càng căng ra, sợ đứt nên ảnh lấy chân ảnh đập thẳng đang bu ở dưới. Khi mà ảnh đập xong thì rớt xuống đất luôn, ảnh nghe 1 tiếng nói từ trên trời của đức Quan âm nói thế này. Cái dây của Thế gian thêm người thêm nặng, còn cái dây của ta thêm ác tâm là thêm nặng. Bao nhiêu người cái dây của ta cũng kéo được, nhưng mà một chút ác tâm, ích kỷ thì dây ta chịu không nổi. Câu chuyện đó đem hỏi tui có hay không, tui đâu có leo dây đó đâu tui biết, nhưng có 1 điều. Câu chuyện đó rất là hay, đôi khi mình phải tự siêu độ cho mình bằng chính lòng lành của mình.

Trên thế giới có nguyên 1 chiếc canoe chở nguyên đoàn khách du lịch va phải đá ngầm giữa biển khơi. Thì trực thăng cứu hộ tới, thòng dây xuống cứu thì trong đó có 1 luật sư, 1 bác sỹ, 1 linh mục, 1 thương gia và 1 cô gái điếm. Mỗi người bu lên cái dây đó rồi thì ông phi công mới thò đầu ra nói loa: - Phải bớt 1 người thì trực thăng mới bay được. Thì ông linh mục nói: - Tui cầu nguyện cho mọi người, tui phải sống. Bác sỹ nói: - Tui chữa bệnh cho mọi người tui phải sống. Luật sư nói: - Tui biện hộ cho mọi người tui phải sống. Ông kĩ sư nói: - Tui sửa máy cơ khí, không có tui thì thế giới... Cuối cùng, cô gái điếm nói: - Em chịu rồi. Em đành chết. Vậy trước khi em chết em xin mọi người cho em tròng pháo tay. Mọi người vỗ tay thì ai cũng rớt, cổ còn sống. Chuyện này tào lao, nói vụ đu dây mới nhớ thôi. Cái quan trọng tui muốn nói cái gì?

Tui muốn nói rằng: Không có cách siêu độ nào hay hơn là sự tự hòa quyện bản thân ngay khi ta còn sống. Không có thầy bà nào độ hay hơn mình hết.

Có một cái chuyện trong kinh nói nè. Cái phước báu tu hành, phước báu có hai loại, huệ căn và phước đức; huệ căn hay là cái ba-la-mật,

còn phước đức là cái phước hữu lậu, mà tui cố ý xài cái từ cho bà con dễ hiểu. Người mà huệ căn nhiều, nghe buông là buông liền, người mà huệ căn ít, họ buông cái này họ nắm cái kia. Ngày xưa chưa biết đạo các vị thấy mình đẹp, thấy mình giàu, thấy mình giỏi, thấy mình quyền lực, thấy mình tiếng tăm, thấy mình uy tín. Biết đạo rồi thì mình thấy mấy cái đó là phù du, mình chuyển qua làm Phật tử, tu hành tinh tấn, thọ bỏ tất giới nhưng lúc bấy giờ các vị không ôm mấy cái ngày xưa - sắc, tài, danh, lợi, mà ôm cái khác. Ôm cái gì? Tui giỏi hơn bà kia, tui ngồi thiền hay hơn bà kia, thuộc kinh nhiều hơn bà kia, giỏi giáo lí hơn ông kia. Lúc bấy giờ tui buông cái này tui bám cái kia cũng vậy thôi. Ngày xưa mình bị xiềng bằng cái dây xích bằng sắt, giờ mình bị xiềng bằng dây xích mạ vàng, dù mạ vàng hay là dây sắt cũng đều là xích, hiểu không? Cái lồng bằng vàng hay là cái lồng bằng tre thì nó cũng là cái lồng. Rất là nhiều người Phật tử mà tui được biết, họ kiêu ngạo rất là quái đản. họ kiêu ngạo vì họ có tuổi, có kinh nghiệm sống, họ kiêu ngạo họ có tiền, họ có học thức. Họ là vợ ông sĩ quan cao cấp trước 75, họ nói nếu không đổi đời đã làm bà lớn rồi. Có bà mỗi lần bà làm nữ sinh của Đồng Khánh, Gia Long, Marie Curie, Nguyễn Bá Tòng, và họ nhắc đến với tất cả niềm kiêu hãnh. Mà chuyện đó xưa rồi diễm à. Họ còn kiêu ngạo, tui quy y với Hòa thượng Tâm Châu, Ôn Nhất Hạnh, Ôn Khánh Anh, rồi có người kiêu ngạo vì đã quy y 40 năm rồi, lâu lắm rồi... 41:42 Trong kinh nói, hễ con còn nắm níu thì con còn bị vướng... 41:45 Ở trên Himalaya có loài khỉ lạ lắm hay bắt chước nên thổ dân có 1 loại bẫy khỉ rất là lạ... 42:38 Con khỉ nó thấy nó bắt chước. Những người đi săn đi trốn, con người khôn lắm, thò vô rồi lấy tay ra thì rút ra được, còn con khỉ thò tay vô hốt cho 1 nắm là khỏi ra. Cái bẫy khỉ do con người hiểu được tập tính của bầy khỉ đó ở vùng đất đó. Ở phàm phu cũng vậy, khi mà mình muốn giải thoát thì mình phải có khả năng. Mà cái này tui nói ra có nhiều người đòi chém tui. Cả đời đi cày cho đã, không dám xài cho bản thân, cũng không dám dùng để làm phước giúp ai, chỉ chăm chăm đổ cho con, con lớn gả chồng, trai lớn có vợ, nó có con rồi nó có nhớ mình không? Chưa kể mai mình già, cùm lưng chết, mình đi con đường của mình... Vợ chồng, con cái, mẹ cha gặp nhau kiếp này biết bao giờ mới gặp lại. Trong kinh nói, chuyện mình chết đi trở lại thân

người rất là khó rồi con mình nó cũng trở lại làm người rồi cũng gặp lại mình. Chuyện này khó lắm. Mà cứ hết đời này sang đời khác truyền nhau 1 lối mòn đó là, hể mà có con thì nó là giọt máu của mình, nó chính là mình trong 1 hình hài khác. Trên đời này không ai đáng để ăn của mình ngoài con của mình. Mà nó tiếp tục hiện hữu, thay thế mình trong cuộc đời ngũ dục này. Thế là cả đời này chăm bẵm cho con, rồi lẫn đùng ra chết. Mà con mình đâu có thương mình bằng thương con của nó. Và cứ tiếp tục theo lối cũ ngày xưa, và nó thờ ơ với mình để nó lo cho con của nó như hôm nay mình đang thờ ơ với ba má mình, với xã hội với thiên hạ để lo cho con. Và đất nước này cứ theo lối mòn nó đi từ đời này sang kiếp khác, cứ đi hoài. Khi nghe ông sư nói thì gật gật, ra chiều hiểu lắm, lát về nghĩ: Ôi người ta chả có con nên nói vậy. Rồi tui thấy rồi quý vị, nó bạc lắm. Đến hồi già, Một là thẳng rể nó không chấp nhận mình, hai là con dâu nó không chấp nhận mình. Nó gửi trong nhà già, quờn thì nó đến thăm, có gì thì nhà già kêu vô dòm dòm bóp bóp ...45:35 Tui có kinh nghiệm vì tui đi tụng đám mà. 45:54 Mà nó khóc theo thời vụ, hồi má nó mới mất thì biển động mưa rào, vài bữa sau thì gió nhẹ mưa rào vài nơi, cuối cùng chỉ là trời xầu biển động nhẹ. Tới thất thứ tư thứ năm là chỉ còn sóng yên biển lặng. Tới thất thứ bảy coi như trời đẹp luôn. Tại sao người ta bày ra 7 thất? Thì nó có nhiều truyền thuyết. Nói rằng, đó là cách vớt vát của ông thầy cúng. Tức là hồi sống mình không có tu, thì 7x7 49 cũng còn kịp. nhưng mà theo tui thì 49 là dành cho đứa con tào lao. Mỗi cái thất như vậy là nó bớt khóc từ từ, tầm 49 là hết khóc luôn. Bạc lắm! Thương gì thì thương chứ sao 7 thất là nó nguội ngất à... Ai nhắc tới thì nó đau thương, đúng, nhưng mà không nhắc thì vòng đời vẫn trôi như cũ.

47:06 Cứ theo lối mòn mình đi cứ là mình thương con quá, lo được cứ lo. Tui nhắc lần nữa, tui không hề kêu quý vị bỏ trách nhiệm với con, với gia đình, nhưng luôn tâm niệm rằng, trong lòng nó, mình thua vợ nó, chồng nó.. Cái huệ căn thiếu cho nên mình không hiểu vì sao Bồ tát đắc đạo, Thái tử Tất đạt 29 tuổi bỏ ngôi đi, bao nhiêu người kêu tàn nhẫn quá. Bao nhiêu vị Tỳ kheo đệ tử Phật bỏ nhà ra đi. Và nếu hiểu đạo thì mình mới hiểu cơ hội làm người không dễ và cơ hội gặp chánh pháp càng khó. Và các vị phải đồng ý với tôi, cách

nghĩ của người Vn, của người Tàu có nhiều điểm mình phải xét lại. Bởi vì hôm nay trên thế giới u Mĩ có nhiều thanh niên tốt nghiệp đại học xong lại lặn xả về Châu Phi để làm thiện nguyện. Có không ta? Họ không đi tìm việc làm mà đi vào rừng Amazon, đi về Indonesia bò lết dưới đất để nghiên cứu côn trùng, con bướm, con sâu. Thấy vậy mình có nói họ bất hiếu không? Nếu họ cấm đầu chăm học, lo cha mẹ thì đưa nào cho mình kết quả nghiên cứu khoa học? Cái viên thuốc mình đang uống là của đưa nào? Cũng toàn mấy đưa xa cha xa mẹ nghiên cứu. Tới ngày chăm bẵm, thời gian nào để trả hiếu, đưa thì chui vô rừng vô bụi, đào củ đào rễ, nghiên cứu lá cây, sinh vật để về mà làm thuốc chữa bệnh. Ai làm bao nhiêu công trình khoa học trên thế giới này cho mình. Ai đóng góp gia tài di sản văn hóa tâm linh toàn cầu. Cho nên không nói được ai có hiếu, ai bất hiếu. Cha mẹ còn đó, cha mẹ trong tầm mắt mà mình không lo mới là bất hiếu. Nhưng mà mình nên nhớ, mang thân người thì cũng phải tùy duyên mà có những đóng góp khác nhau cho thế giới. Chứ không phải, nếu mà tự xét thấy mình có thể làm bao nhiêu thứ cho đời thì tui e rằng cũng phải dành bao nhiêu phần trăm cho ba mẹ, bao nhiêu phần trăm cho đời. Tui nhớ có 1 bác sỹ bên Mĩ người VN, ông nói cái này có lí: - Tui mới về Việt Nam, sao tui thấy chuyện con cái mà đem cha mẹ vô nhà già là nó hơi sai quá. Mình phải nuôi dưỡng ông bà cha mẹ đến cuối đời.... - Thầy ơi, thầy biết mỗi ngày vợ chồng con kiếm được bao nhiêu không? Không phải con ham tiền nhưng mà vợ chồng con, con là bác sỹ, vợ con làm bên luật.... Mà kinh nghiệm chăm sóc người bệnh, con là bác sỹ sao bì được với mấy cô y tá được đào tạo để làm chuyện đó, ví dụ thay tã...51:56 Tới một lúc nào đó, chúng ta phải chấp nhận những khái niệm mới về chuyện chữ hiếu, phụng dưỡng... Cho nên là 1 người Phật tử phải tỉnh táo, phải nhìn thẳng vô sự thật để thấy bản chất đời sống là như vậy, liệu có nên tiếp tục để tồn tại trong vòng quay vớ vẩn vô duyên, vô lí, vô nghĩa như vậy hay không? Để ra may mắn được làm người, sống tới 90 100 rồi kết thúc như vậy, còn xui mà để ra ở xứ nghèo là còn tan nát nữa, còn xui nữa là làm con trùn, con dế, con dòi, con bọ, con bướm, còn tang thương cỡ nào. Mà người có huệ căn, nghe đã vãi ra quần rồi, còn người thiếu huệ căn.. mà có đưa nào tu đâu, cuộc đời cứ thế mà quay. Mắc gì tui

phải nghe lời ông để..mất vui. Tui đi giảng tui thấy, họ nghe họ rùng mình thấy ghê lắm nhưng sau đó họ về thì y như cũ. 53:22

05/07/2021 - 07:51 - 77july2015 - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

Bởi vì phải nói, 53:24 cổ đại làm lơ nó mọc đầy, bông hoa quý, nhân sâm làm lơ nó thì nó rụi. Trí tuệ tu hành, mình mà làm lơ, để lâu nó mất, còn tư tưởng tầm bậy tầm bạ, mình làm lơ thì nó lên đầy. Ý niệm tu hành mà tui nói là mình phải thường xuyên sống với nó, ăn ngủ với nó thì nó mới còn hoài, thường xuyên suy niệm, thường xuyên ghi nhớ thì may ra sống đúng như cái mình hiểu. Còn đa phần nghe cho đã, phần ông thầy đi về rồi là mình gửi gió mây ngàn bay - quên sạch. Bởi vì cái gì mình thường nghe, thường gặp, thường suy nghĩ chính cái đó chiếm lĩnh trọn địa tâm tư của mình. Tui ớn nhất một ngày tui gặp quý vị nằm thoi thóp trong 1 căn phòng 4 phía tường trắng bóc, ngáp ngáp, nổi loạn, quơ quơ, nước miếng chảy, nói không được, toàn là trả lời bằng tín hiệu quốc tế, nháy nháy 2 cái là yes, nháy nháy 1 cái là no, ngửa không tự giải được.

Tui nhớ chuyện 1 anh phóng viên New York Times ở Mỹ vào 1 buổi trưa, thấy 1 anh tàn tật nhảy tưng tưng, ảnh lại hỏi: - Tàn tật có gì vui? - Giải không được chứ vui cái gì. (Ngửa đó, cứ vậy hoài) - Rồi mình thấy sẽ có 1 ngày chuyện giải cũng không tự làm được. Biết nó sắp ra nước, ra cái mà không kiềm được. Lúc đó mới nhớ là, bây giờ phải sống chánh niệm, nó sao biết vậy và cũng phải nhớ là: Có 1 vị thánh đang ngồi mình vậy, có thằng cha lại hỏi: - Nghe nói thầy chùa không có sợ chết hả thầy? - Ngài nói: - Chết thôi có gì đâu sợ? - Hỏi vậy chớ mấy thầy cũng không muốn sống sao? - Sống có gì đâu mà ham? - Không sợ sống cũng không sợ chết vậy là sao tui không hiểu? 55:57

07/07/2021 - 06:01 - 77july2015 - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

- Ta không mong sống, cũng không mong chết, ta chỉ ngồi chờ đợi trái chín tự rụng. Tới giờ ăn thì đi ăn, tới giờ tắm thì đi tắm, sáng cũng quơ quơ tay thể dục cho máu huyết lưu thông đàng hoàng.

Nhưng lòng thanh thản, chớ trái rưng. Còn mình thì sao? Ai cũng muốn sống lâu mà sợ già..56:42 Có nhiều chuyện nói ra phũ phàng dữ lắm, tôi đang suy nghĩ có nên nói không, nhiều người cũng nghe tui nói rồi mà nó tan nhà nát cửa là nó không gửi tiền cho tui đóng tiền điện nước nữa.

Phụ bạc, phản bội nhau có nên xảy ra trong đời sống không, trong hôn nhân không? - Không ai muốn xảy ra chuyện đó trong đời sống, theo con là như thế. Đừng có sợ người ta đánh giá, trong mắt họ chúng ta đang là con Phật, cùng nói chuyện Phật với nhau, nói ở đây không có gì ngại. Nhắc tới chuyện này tui nhớ chuyện nữa, cũng phải nói chuyện tào lao không mấy vị ngủ nữa. Có 1 cặp tình nhân vô trong quán ăn, mà hết chỗ rồi thì con bồ nói: - Em chỉ muốn ăn quán này, bữa nay mà không đãi em ăn quán này thì em với anh chia tay. Mà con nhỏ này nói là làm, nó đứng giãy nảy giữa quán,... 58:41 Bởi vì trong đó có những cặp không phải là vợ chồng, nó nghe nói vậy là hết hồn nó vọt. Tui kể câu chuyện đó, thứ nhất cho bà con khỏi buồn ngủ. 59:07 Thứ hai, câu nói đó là nói bậy nhưng buộc tui phải nói bản chất Thế giới buộc phải nói thiệt. Chuyện phụ bạc phản bội có nên xảy ra hay không? Quý vị nói là Không. Nãy cũng có vài người gật đầu, tui thấy có lí, họ hiểu tui nói. Ai ngờ giờ cuối họ sợ người ta thấy cái họ lắc, tui cũng làm lơ luôn.

Thật ra nó bạc ở chỗ này. Không có gì sợ cho bằng tiếp tục với nhau khi lòng cho nhau không còn gì nữa. Nếu quý vị nói, không phản bội nghĩa là đời này gắn bó keo sơn, thì tui xin nói thiệt. Một là thẩm mỹ của quý vị có vấn đề. Bởi vì bà xã của quý vị không phải số 1 thế giới, ông xã quý vị không phải là duy nhất trên Thế giới. Nếu các vị nói từ ngày có ông xã, con không nghĩ đến thằng khác. Tui không tin. Trừ khi các vị khẩu vị bị sai, lưỡi bị bệnh rồi, về cạo lưỡi trăm kí muối đi. Mình không phủ nhận loại ngoại tình trong tư tưởng. Cho nên nói rằng nó rất là bạc. Tui nói vậy không phải xúi quý vị ngoại tình, mà tui muốn nói quý vị CHÁN ĐỜI.

Có 3 chuyện, nếu biết rõ rồi quý vị sẽ thành con người khác. Chuyện thứ nhất, biết rõ về cái chết của mình. Biết chừng nào mình chết,

chết ở đâu, chết kiểu nào. Nói chung là biết rõ cái chết của mình là các vị sẽ hạnh phúc hơn người khác.

Mình biết là 3 năm 6 tháng 8 ngày 14 tiếng nữa mình sẽ chết, trên 1 chiếc tàu điện buổi khuya đi một mình tự nhiên nghe mệt rồi gục xuống không ai hay. Tới ga, cảnh sát đang xuống và tìm cách lục giấy tờ mình và thông báo người thân. Nếu mình biết trước mình sẽ chết như vậy thì bây giờ các vị đâu có nhờn nha. Các vị tưởng tượng mình sống đến 98 tuổi và 1 ngày kia nghe mệt, vô nằm con cháu vây quanh, hoa hồng nến thơm bao quanh, mỗi đóa thơm ngoại một cái, rồi có thầy bà nhào tới tụng niệm mình ra đi với bao nhiêu thánh chúng, hào quang Phật Di Đà phóng xuống, rước lên tòa sen thơm phức, da thơm phức, mình cứ nghĩ vậy không nhưng mà tui nói thiệt. Là do tui tưởng tượng không. Các vị nhớ dùm tui hai chữ: chữ BIẾT và chữ NGHĨ, tôi biết và tôi nghĩ. Cho nên, chuyện thứ nhất, đó là biết rõ về cái chết của mình.

Thứ hai, biết người bên cạnh mình nghĩ gì về mình. Chồng mình, vợ, con, bạn, thầy, học trò, bà con nghĩ gì về mình, các vị mà biết rõ thì chỉ có cắn lưỡi thôi. Hên là mình sống thơ ngây, chết vì thằng khờ. Các vị biết là nản lắm. Nhiều người ráng còn tin tưởng, ông/bà không có gì đâu sư - còn khuya. Ông oải mình lắm rồi nhưng chẳng qua vì 1001 lí do mà nó cứ ráng đến bây giờ, để nó mới ra chữ chàng ràng đó.

Thứ ba là mình chết rồi mình sẽ đi về đâu. Bây giờ là 5 giờ kém 10, mình là 1 bà chủ tiệm nail, có 2 nhà hàng ở.., thu nhập 1 tháng không dưới 10 ngàn đồng. Nhưng mà 5 giờ rưỡi tắc thở, đầu thai làm con chó hàng xóm này nè. Nếu biết rõ mình sẽ đi về đâu thì... Bởi người Tây tạng có 1 câu rất là hay, kiếp sau của bạn có thể là ngày mai, mà nó bạc lắm. Phật pháp thì không chịu học, mấy chuyện khó nghe thì sợ nghe, thích cái gì mà ru ngủ, nhất là phụ nữ, đàn ông yêu bằng mắt, đàn bà yêu bằng tai, cho nên họ khoái nghe những gì vừa ý mình, chứ nếu các vị biết 1 chuyện, các vị ngán lắm. Tức là mình sống giống như cái con gì, mình chết để về cái con đó.

Trong kinh nói, khi mà mình sống với việc hiểu của con người, sống với yêu thương, có từ tâm, có trí tuệ, có bao dung, có chia sẻ thì chết sẽ quay lại với con người. Nhưng mình sống cái kiểu thích cái này, ghét cái kia chỉ biết đói ăn khát uống, đực cái trống mái tìm nhau và chỉ biết đưa nào đực tới bà, bà diệt nó tới bến, thì cách sống đó của loài súc sinh. Súc sinh cũng đói ăn khát uống, rồi gì nữa, đực cái trống mái giao phối và phản ứng tự vệ đúng không? Nếu con người mình cũng 4 thứ đó ra mà không có cái thứ năm, sáu, bảy - không còn quan tâm những việc khác thì mình chết rồi về sống chung với tụi có 4 cái đó thôi. Bởi vì muốn làm trở lại thân người mình phải có cái thứ 5,6,7 nữa - từ tâm, kham nhẫn, thiền định, trí huệ tùm lum hết. Còn đang này khi mà thiếu cái đó rồi thì chỉ có chết thôi. Nói chung mình giống cái gì sẽ về với cái đó.

Tui hỏi các vị nha, mưa trên trời rơi xuống đất không có phân biệt đúng không, nhưng không phải chỗ nào nước mưa cũng thấm được, đúng không ta? Vì sao? Vì chỗ nào rút được nước thì nước sẽ về đó. Mưa trên mái ngói thì nó ngấm ít ă, mưa trên nền xi măng nó thấm ít ă, mưa trên nilon là troc quoc luôn, mưa trên mái tôn là troc quoc luôn. Ở đây cũng vậy, nếu mình sống bằng cái tâm lành thì chỗ về của mình tương ứng với tâm lành đó, hễ mình sống với tâm ác thì không thể nào mình trở lại cõi lành hết, giống tấm tôn không ngấm nước được.

Và nước có 3 dạng, nghe cho kĩ nè, thể đặc - lỏng - khí. Nước ở thể đặc thì nó có cơ hội thì nó tan ra, nước ở thể lỏng thì cứ tìm ở chỗ thấp nó về, nước ở thể khí thì có khuynh hướng bốc hơi. Nếu anh sống bằng tâm hồn nhẹ nhàng thì anh tắt thở, tự động anh bốc hơi. Và anh sống bằng tâm hồn nặng nề thì cứ tìm chỗ thấp nó chung xuống. Chông mông mà cầu nguyện nó vẫn kiếm chỗ thấp nó chung xuống. Mà nước ở thể khí, tâm nó nhẹ nhàng, mình chửi cha nó thì nó vẫn bốc lên. Cho nên anh tu là anh biến cái tâm của anh nó thành thể khí chứ không phải nặng nề với tham, sân, si, mạn, nghi, tà kiến, phiền não thì nó siêu được tui chết liền. Bởi vì sao, vì nước ở thể lỏng luôn có khuynh hướng rúc xuống và nước ở thể khí thì bốc lên, nước ở thể đặc thì luôn chờ để tan ra. Mà tan ra thì sao ta?

Có nhiều người không biết tu thì tâm họ ở dạng nước thể lỏng, người tu hành ngon lành thì nước thể khí, nhưng có phật tử loại thứ ba - trước mắt thấy họ thể đặc, tiến không tiến, lùi không lùi, thấy nó khác với người không biết đạo nhưng cũng không giống người tinh tấn (tinh tiến). Nhìn họ cũng không biết họ có phải tinh tiến hay không,... 1:08:10 Đây là loại chờ tan. Kiểu lâu lâu đi chùa, nghe nói thầy bà về, vô nghe pháp, tụng niệm tùm lum, thầy đi rồi, nước đá - tan. Cho nên người ta mới nói, cuộc vui nào cũng tàn, nước đá nào cũng tan.